

X-LECIE ZADUSZEK

Politechniki Krakowskiej
im. Tadeusza Kościuszki

POLITECHNIKA KRAKOWSKA im. Tadeusza Kościuszki

2022

X ZADUSZKI

**POLITECHNIKI KRAKOWSKIEJ
im. TADEUSZA KOŚCIUSZKI**

**PATRONAT HONOROWY
J.M. REKTOR PK
PROF. DR HAB. INŻ. ARCH. ANDRZEJ BIAŁKIEWICZ**

BAZYLIKA ŚW. FLORIANA W KRAKOWIE

5 LISTOPADA 2022 R.

godz. 12:00

1. Apel Pamięci

**2. MSZA ŚWIĘTA za zmarłych Profesorów, Pracowników,
Wychowanków i Studentów PK oraz Słuchaczy UTW PK**

Oprawa muzyczna Akademicki Chór PK CANTATA

Transmisja na www.swflorian.net

SŁOWO REKTORA

To już 10. raz odbywają się Zaduszki Politechniki Krakowskiej. W 2022 roku gości nas ponownie Bazylika św. Floriana, skąd – dzięki internetowemu przekazowi – przesłanie pamięci o bohaterach politechnicznej przeszłości może szerzej popłynąć do studentów, pracowników i przyjaciół Politechniki. Dzięki aktywności i determinacji organizatorów zaduszkowych uroczystości stały się one piękną tradycją uczelni. Z głębi serca dziękuję za organizację Zaduszek Kołu Seniorów Stowarzyszenia Wychowanków Politechniki Krakowskiej, słuchaczom i absolwentom Uniwersytetu Trzeciego Wieku PK oraz współpracującym z nimi pracownikom i studentom PK. Dziękuję także za towarzyszącą Zaduszkom publikację, jak zwykle bogatą w cenne wspomnienia o tych, którzy przed nami tworzyli politechniczne dzieło. W tym roku jest ona szczególnie warta uwagi – autorzy przedstawiają w niej m.in. galerię osób zmarłych wraz z fotografiami miejsc ich spoczynku, a także szerzej przypominają – z okazji ważnych rocznic – bardzo zasłużone postaci Politechniki Krakowskiej. Przygotowanie tak szczegółowego opracowania wymagało wielkiej pracy. Tym mocniej doceniamy dzieło, mogąc czerpać z niego wiedzę i inspirując się osiągnięciami przypomnianych w nim wielkich budowniczych Politechniki Krakowskiej, m.in. rektorów naszej

uczelni – profesorów Izydora Stella Sawickiego, Bronisława Kopycińskiego, Kazimierza Sokalskiego, niezapomnianych symboli PK – prof. Wiktora Zina i dr inż. Marii Władysławy Francuz.

Im i setkom innych oddanych Politechnice zmarłych Profesorów, Pracowników, Wychowanków, Studentów oraz Słuchaczy Uniwersytetu Trzeciego Wieku PK oddajemy chwile wdzięcznych wspomnień w listopadowym czasie. Wspominamy ich podczas zaduszkowego Apelu Pamięci i Mszy Świętej, by symbolicznie podziękować za ich wkład w rozwój uczelni, w to, jaka dziś jest Politechnika Krakowska. Nowoczesna, prężna, oparta na trwałych wartościach, które oni przed nami kultywowali, a które trwale łączą politechniczne pokolenia. Pamięć o przeszłości i dokonaniach naszych poprzedników odczuwamy jako zobowiązanie i impuls do śmiałego myślenia o przyszłości Politechniki Krakowskiej.

Jeszcze raz składam serdeczne podziękowanie za ogromne zaangażowanie w przygotowanie Zaduszek Politechniki Krakowskiej przez te 10 lat wszystkim ich organizatorom oraz wspierającym inicjatywę pracownikom i studentom uczelni.

Andrzej Białkiewicz
Rektor Politechniki Krakowskiej

Publikacja przygotowana i zredagowana
w Kole Seniorów SWPK i Absolwentów UTW PK

Projekt graficzny, układ i przygotowanie całości materiałów do Wydawnictwa
Jerzy Adamski

Zdjęcia grobów: Archiwum Koła Seniorów SWPK i Absolwentów UTW PK,
oraz Jerzy Adamski, Tomasz Piekarski, Grzegorz Paradecki, Marian Szczerba, Grzegorz Budziński, Irena Kocot,
Anna Kumaniecka, Jan Kruk, Jacek Wojs, Leszek Zapał, a także internet.

Zdjęcia osób: Z publikacji „Profesorowie Politechniki Krakowskiej 1945-2015” udostępnione
przez Wydawnictwo Politechniki Krakowskiej oraz Archiwum PK i internet.

Tekst i redakcja: Teresa Baszak Filipczuk, Michał Nowak

Organizatorzy wyrażają podziękowanie za udzielone daleko idącego wsparcie w zorganizowanie ZADUSZEK PK
oraz decyzję o wydaniu niniejszej publikacji JM Rektorowi Politechniki Krakowskiej
prof. dr hab. inż. arch. Andrzejowi Białkiewiczowi.

Skład i łamanie: Anna Basista Wydawnictwo Politechniki Krakowskiej
Druk i oprawa: Dział Poligrafii Politechniki Krakowskiej
Kraków 2022

SPIS TREŚCI

1. Słowo Rektora			1
2. Spis treści			3
3. Wprowadzenie			5
4. Założyciele i Współtwórcy Politechniki Krakowskiej			7
Walery Geotel	7	Izydor Stella Sawicki	8
Adolf Szyszko Bohusz	8	Ludwik Ślendrański	9
Edmund Wilczkiewicz	9	Marian Kamieński	10
Włodzimierz Roniewicz	10	Ignacy Czerniewski	11
Janusz Walczak	11		
5. Rektorzy i prorektorzy			12
Bronisław Kopyciński	12	Kazimierz Sokalski	12
Jan Kaczmarek	13	Jan Wątorski	13
Władysław Muszyński	14	Bolesław Kordas	14
Roman Ciesielski	15	Tadeusz Środulski	15
Józef Nizioł	16	Władysław Borusiewicz	16
Kazimierz Szewczyk	17	Władysław Ziobroń	17
Stanisław Chrzanowski	18	Stanisław Rudnik	18
Władysław Hejmo	19	Mieczysław Nosowicz	19
Konstanty Górski	20	Zbigniew Mendera	20
Sylwester Oleszkiewicz	21	Kazimierz Pietrzyk	21
6. Wydział Architektury			22
Wiktor Zin	22	Krystyna Wróblewska	22
Tomasz Mańkowski	23	Tadeusz Gawłowski	23
Bohdan Lisowski	24	Zbigniew Białkiewicz	24
Gerard Antoni Ciołek	25	Witold Korski	25
Zbigniew Kupiec	26	Andrzej Skoczek	26
Tadeusz Chrzanowski	27	Mieczysław Chowaniec	27
Stanisław Juchnowicz	28		

7. Wydział Budownictwa Lądowego (Wydział Inżynierii Lądowej)	29		
Krzysztof Piwowarski	29	Stanisław Andruszkiewicz	29
Juliusz Koreleski	30	Zbigniew Parzniewski	30
Jerzy Ciesielski	31	Stanisław Weiss	31
Zygmunt Jamroży	32	Melania Krajewska	32
Krzysztofa Piechnik	33	Mieczysław Babiński	33
Stanisław Datka	34	Tadeusz Broniewski	34
Zbyszko Stojek	35	Michał Fuksa	35
Jan Grabacki	36	Janusz Murzewski	36
Krzysztof Stypuła	37	Zbigniew Kordecki	37
8. Wydział Budownictwa Wodnego (Wydział Inżynierii Środowiska i Energetyki)	38		
Artur Wieczysty	38	Julian Pałka	38
Zbigniew Skąpski	39	Andrzej Oberc	39
Mieczysław Wrona	40	Stanisław Rybicki	40
Edward Maciąg	41	Antoni Plamitzer	41
Stanisław Szerszeń	42	Stanisław Milbert	42
Elżbieta Kocwa	43	Michał Odlanicki Poczobutt	43
9. Wydział Mechaniczny	44		
Jan Krakowski	44	Michał Życzkowski	44
Michał Halaunbrenner	45	Jadwiga Halaunbrenner	45
Lucjan Przybylski	46	Jan Harasymowicz	46
Jerzy Cyklis	47	Wiesław Krzyś	47
Zbigniew Lisowski	48	Stanisław Jarnuszkiewicz	48
Adam Kleczkowski	49	Franciszek Młynarski	49
Andrzej Samek	50	Marian Zabłocki	50
10. Wydział Inżynierii i Technologii Chemicznej	51		
Jerzy Kapko	51	Maciej Sarnowski	51
11. Pozawydziałowe jednostki	52		
Zdzisław Siedmiograj	52	Jan Bochenek	52
Wiktor Boniecki	53	Irena Łojczyk Królikiewicz	53
Mirosław Krzyżański	54	Władysława Francuz	54
Aleksander Lisowski	55		
12. Rocznice	56		
65 rocznica śmierci Prof. Izydora Stella Sawickiego	56		
115 rocznica urodzin Prof. Bronisława Kopycińskiego	58		
W przeddzień 55 rocznicy śmierci Prof. Kazimierza Sokalskiego	60		
15 rocznica śmierci Prof. Wiktora Zina	61		
5 rocznica śmierci Dr Władysławy Marii Francuz	63		

WPROWADZENIE

NON OMNIS MORIAR

Dla uczczenia pamięci Zmarłych Profesorów, Pracowników i Wychowanków PK oraz Studentów i Słuchaczy UTW PK od 2013 r. Koło Seniorów SWPK i Absolwentów UTW PK wspólnie ze studentami z Samorządu Studentów PK organizuje Zaduszki PK.

Wprawdzie inicjatywa Zaduszek wyszła w 2013 r. od Koła Seniorów, jednak decyzje, przychylność i wsparcie ówczesnego Rektora PK prof. Kazimierza Furtaka dały impuls naszym działaniom.

Pierwsze Zaduszki PK odbyły się 8 listopada 2013 r. na cmentarzu Salwatorskim, gdzie spoczywa blisko 20 Zmarłych Profesorów PK, w tym Założyciel naszej Uczelni Profesor Izydor Stella Sawicki.

W czasie pierwszych Zaduszek, ówczesny Rektor zapalił symboliczny znicz pamięci na grobie Założyciela i pierwszego Rektora PK, prof. Izydora Stella Sawickiego.

W trakcie pierwszych Zaduszek odbyła się Msza Święta, prezentacja historyczna oraz Marsz Pamięci do blisko 20 grobów. Uroczystości trwały bardzo długo, dlatego kolejne Zaduszki były już inne.

Zaduszki w latach 2014 do 2019 odbywały się w pierwsze soboty listopada na Cmentarzu Rakowickim. W kaplicy przed ołtarzem płonęło siedem, później osiem zniczy symbolizujących Zmarłych z wszystkich Wydziałów Politechniki Krakowskiej, spoczywających na różnych cmentarzach. Na ołtarzu złożono Księgę Pamięci Zmarłych z PK, za których odprawiono mszę św. Księga uzupełniana jest corocznie. Dwukrotnie (w 2014 r. i w 2016 r.) msze św. odprawił bp Grzegorz Ryś, który uczestniczył również w modlitewnym Marszu Pamięci na groby Zmarłych. Wspominane były ich sylwetki i zapalane znicze. Przed dniem Wszystkich Świętych wraz ze studentami umieszczamy na

grobach znaki pamięci. Za zgodą JM Rektora wydawane są publikacje zaduszkowe poświęcone Zmarłym.

Ze względu na pandemię w latach 2020 i 2021 Zaduszki odbywały się w Bazylice św. Floriana. Były również transmitowane w Internecie. Wprawdzie rygory pandemiczne zostały już złagodzone, jednak na prośbę osób starszych obchody Zaduszek również w tym roku będą transmitowane online.

W 2022 roku obchodzone są „jubileuszowe” X ZADUSZKI PK. Odbędą się w sobotę 5 listopada br. o godz. 12.00 w Bazylice św. Floriana.

Rozpocniemy Apelem Pamięci, a po nim odprawiona zostanie msza św. z oprawą muzyczną Akademickiego Chóru PK „Cantata” i służbą liturgiczną studentów.

Po mszy św. dostępna będzie nasza publikacja: „X lecie Zaduszek Politechniki Krakowskiej”. Znajduje się niej galeria osób Zmarłych i ich grobów. Tegoroczną publikację poszerzyliśmy o listę stworzoną przez prof. Stefana Piechnika „Na 75 lecie PK, 75 wybranych Zmarłych Twórców dorobku PK”. W przyszłości będzie można ją uzupełniać i może stanowić Przewodnik Pamięci.

W bieżącym 2022 r. przypadają okrągłe rocznice związane z osobami, które są uznawane filarami naszej Uczelni i im poświęcamy też obecną publikację.

Przed 65 laty zmarł Założyciel i pełniący obowiązki pierwszego rektora naszej Uczelni, Profesor Izydor Stella Sawicki. Do przedstawienia Jego sylwetki wykorzystaliśmy wspomnienie Jego wnuka – Tomasza Stella Sawickiego, Wychowanka PK.

115 lat temu urodził się Profesor Bronisław Kopyciński, pierwszy wybrany przez Senat PK, rektor trzech kadencji w latach 1956–1965. Postać Profesora, rektora i Jego przełomowe dokonania dla Uczelni, przedstawione zostały na podstawie pracy Profesorów Władysława Muszyńskiego i Kazimierza Flagi.

Jesteśmy w przeddzień 55 rocznicy śmierci Profesora Kazimierza Sokalskiego, zmarłego nagle w 1968 r. podczas „wydarzeń marcowych”, Rektora wielkich dokonań inwestycyjnych w niezwykle trudnych czasach – tak wspomina prof. Stefan Piechnik, Jego bliski współpracownik, ówczesny Dziekan Wydziału Budownictwa Lądowego.

Również w tym roku przypada 15 rocznica śmierci Profesora Wiktora Zina, wybitnego architekta, konserwatora zabytków, wielkiego popularyzatora wiedzy z zakresu historii architektury i zabytków oraz historii kultury. Posłużyły tu wspomnienia Rektora Andrzeja Białkiewicza opublikowane w „Naszej Politechnice”.

Nie mogło zabraknąć podczas tych Zaduszek i w publikacji wspomnienia o zmarłej pięć lat temu dr inż. Marii Władysławie Francuz. Większość z organizatorów Zaduszek doświadczało przez wiele lat ciepła i serdeczności charakterystycznej Pani Koordynator UTW PK.

To już 10 lat. Wypada więc napisać parę słów o tych, dzięki którym ta i poprzednie publikacje powstały.

Nie jest możliwe na jej łamach podziękować każdemu z osobna. Dlatego ogólnie wyrażamy nasze uznanie ludziom szczególnie

zaangażowanym w przygotowanie kolejnych Zaduszek.

W pierwszej kolejności podziękowania kierujemy na ręce kolejnych Rektorów PK. Dzięki ich wsparciu, popieraniu naszej działalności udało się organizować kolejne Zaduszki.

Doceniamy również pomoc poszczególnych służb Politechniki Krakowskiej, które mają swój wkład pracy w to przedsięwzięcie. Chcemy również podkreślić współpracę młodzieży studenckiej z Seniorami.

Wielkie podziękowania kierujemy do naszych koleżanek i kolegów z UTW PK. Bez ich wielu godzin spędzonych na kwerendach w Archiwum PK i na cmentarzach przy lokalizowaniu oraz fotografowaniu nagrobków na krakowskich Nekropoliach i nie tylko byłoby dużo trudniej.

Bardzo Wszystkim Dziękujemy.

Na koniec dziękujemy wszystkim uczestnikom zarówno tym zgromadzonym w Bazylice, jak i przed komputerem, zwłaszcza zacnym Członkom Rodzin Zmarłych, za udział w X ZADUSZKACH PK i uczczenie pamięci Zmarłych.

*Teresa Baszak Filipczuk
Michał Nowak*

Groby wy nasze! O polskie groby!
 Wy życia pełne mogiły!
 Wy nie ołtarzem próżnej żałoby
 Lecz twierdzą siły.
 Nie z jękiem marnym,
 Nie z westchnieniami.
 Nie z pustym echem pacierzy,
 Ale z płaczącym sercem przed Wami
 Stać nam należy.

Maria Konopnicka

ZAŁOŻYCIELE I WSPÓŁTWÓRCY POLITECHNIKI KRAKOWSKIEJ

**Prof. dr WALERY GOETEL dr h.c. PK
 (1889–1972)**

**+ 06.11.1972 r.
 Cm. Rakowicki
 Aleja Zasłużonych
 kw. LXVII płn. rz.1**

Dziekan Wydziału Górniczego Akademii Górniczej (1930–1934). Badacz w zakresie geologii, ochrony przyrody, inicjator tworzenia parków narodowych. Rektor Akademii Górniczej (1939–1949). Powołał Wydziały Politechniczne AG będące załączkiem Politechniki Krakowskiej, Doktor honoris causa Politechniki Krakowskiej

**Prof. dr inż. IZYDOR STELLA SAWICKI
(1881–1957)**

**+ 19.12.1957 r.
Cm. Salvatorski
Sektor SC7
rz.10. gr.32**

Organizator i Założyciel Politechniki Krakowskiej, Prorektor Akademii Górniczej ds. Wydziałów Architektury, Inżynierii i Komunikacji (1945–1948)
1939 – więzień Sachsenhausen po Sonderaktion Krakau

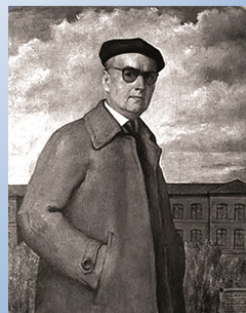
**Prof. dr inż. arch. ADOLF SZYSZKO BOHUSZ
(1883–1948)**

**+ 01.10.1948 r.
Cm. Rakowicki
kw. LXVIII
wsch. m.9**

Twórca i pierwszy Dziekan Wydziału Architektury (1945–1948), Kierownik Katedry Konserwacji Zabytków (1945–1948), Główny Konserwator Zamku Królewskiego na Wawelu. Autor wielu zrealizowanych projektów monumentalnych gmachów użyteczności publicznych. Konserwator i restaurator obiektów i dzieł sztuki

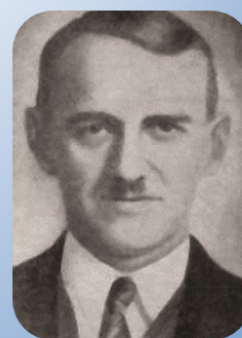
**Prof. dr artysta malarz LUDOMIR ŚLENDZIŃSKI
(1889–1980)**

**+ 26.11.1980 r.
Cm. Salvatorski
Sektor SC8
rz.5 gr.22**

Prorektor Akademii Górniczej ds. Wydziałów Architektury, Inżynierii i Komunikacji (1948–1954) Pierwszy Rektor Politechniki Krakowskiej (1954–1956)

**Prof. dr inż. EDMUND WILCZKIEWICZ
(1891–1946)**

**+ 05.04.1946 r.
Cm. Rakowicki
kw. Jd
rz. zachodni**

Dziekan Wydziału Inżynierii Lądowej i Wodnej Politechniki Lwowskiej (1938–1939)
Organizator i pierwszy dziekan Wydziału Inżynierii (1945–1946) Kierownik Katedry Geodezji.
Konstruktor przyrządów optycznych dla fotogrametrii. Twórca nowoczesnej fotogrametrii

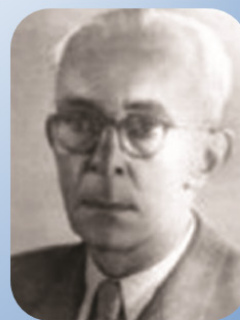
Prof. dr hab. MARIAN KAMIĘŃSKI
dr h.c. PK, dr h.c. PŚI
(1901–1980)

+ 1980 r.
Cm. Rakowicki
kw. LXXI
rz.1 m.15

Dziekan Wydziału Inżynierii (1946–1947), Prorektor Akademii Górniczej ds. Wydziałów Architektury, Inżynierii i Komunikacji (1947–1949), Doktor honoris causa Politechniki Krakowskiej. Doktor honoris causa Politechniki Śląskiej

Prof. dr inż. WŁODZIMIERZ RONIEWICZ
(1893–1956)

+ 29.04.1956 r.
Cm. Rakowicki
kw. XXXVIII
zach. m.4

Dziekan Wydziału Inżynierii Lądowej i Wodnej (1947–1952), Prorektor AGH ds. Wydziałów Architektury, Inżynierii i Komunikacji (1952–1954), Prorektor Politechniki Krakowskiej (1954–1956)

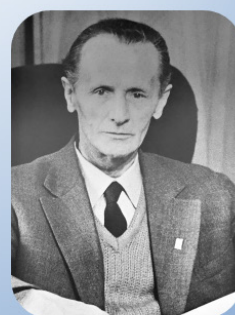
**Prof. mgr inż. IGNACY CZERNIEWSKI
(1882–1956)**

**+ 05.08.1956 r.
Cm. Rakowicki
kw.XXXIX zach.**

Organizator i pierwszy Dziekan Wydziału Komunikacji (1945–1949)

**Prof. mgr inż. JANUSZ WALCZAK
(1906–1986)**

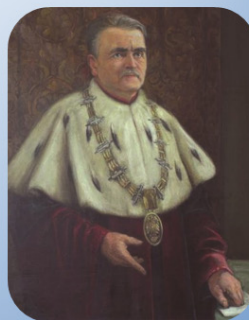

**+ 07.03.1986 r.
Cm. Rakowicki
kw. Bc rz. płn.**

Kierownik Katedry Wytrzymałości Materiałów, Kierownik Katedry Mechaniki Technicznej, Kierownik Zakładu Mechaniki Ciał Odształconych, Prodziekan i dziekan Wydziału Komunikacji, Prorektor Politechniki Krakowskiej (1954–1956 i 1970–1971)

REKTORZY I PROREKTORZY

Prof. dr hab. inż. BRONISŁAW KOPYCIŃSKI
dr h.c. PK
(1907–2004)

+ 22.11.2004 r.
Cm. Rakowicki
kw. XXIb rz.12 m.5

Dziekan Wydziału Inżynierii Lądowej i Wodnej (1953–1954), Dziekan Wydziału Budownictwa Lądowego (1954–1955), Prorektor Politechniki Krakowskiej (1955–1956), Rektor Politechniki Krakowskiej, urząd sprawował przez trzy 3-letnie kadencje w latach 1956–1965, Dyrektor Instytutu Budownictwa. Doktor honoris causa PK

Prof. dr inż. KAZIMIERZ SOKALSKI
(1909–1968)

+ 20.03.1968 r.
Cm. Rakowicki
Aleja Zasłużonych
kw. LXVII zach. m.7

Dziekan Wydziału Lądowego (1958–1965), Rektor Politechniki Krakowskiej (1965–1968), Twórca Wydziału Chemicznego PK.
Przedwcześnie zmarły podczas wydarzeń studenckich w 1968 r

Prof. zw. dr hab. inż. JAN KACZMAREK (1920–2011)

+ 18.10.2011 r.
Cm. Wojskowy
Powązki W-wa
kw. A29 rz.TUE m.7

Kier. Zakładu Podstaw Techniki Maszyn, Kier. Katedry Obróbki Materiałów, Prorektor PK (1966–1968), Rektor PK 1968, Dyr. Instytutu Obróbki Skrawaniem, Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, Poseł na Sejm (1972–1976 i 1983–1989)

Prof. mgr inż. JAN WĄTORSKI (1915–1976)

+ 07.12.1976 r.
Cm. Rakowicki
PAS C
rz.II m.14

Dziekan Wydziału Budownictwa Lądowego (1965–1968),
Rektor Politechniki Krakowskiej (1968–1978)

Prof. dr hab. inż. WŁADYSŁAW MUSZYŃSKI
dr h.c. PK
(1920–2005)

+ 20.11.2005 r.
Cm. Rakowicki
kw. XXVIa

Dziekan Wydziału Budownictwa Lądowego (1968–1984),
Rektor Politechniki Krakowskiej (1972–1975 i 1987–1990),
Współtwórca z prof. Kopycińskim tzw. krakowskiej szkoły betonu
Doktor honoris causa Politechniki Krakowskiej

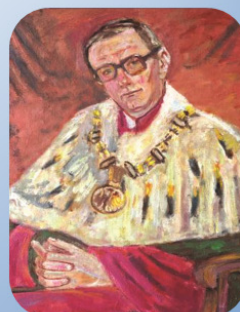
Prof. dr hab. inż. BOLESŁAW KORDAS
(1933–1981)

+ 03.10.1981 r.
Cm. Rakowicki
kw. LXXXV
wsch. m.4

Dyrektor Instytutu Inżynierii Wodnej (1973–1975 i 1978–1981),
Rektor Politechniki Krakowskiej (1978–1981),
Za jego kadencji Politechnika Krakowska otrzymała imię Tadeusza Kościuszki

Prof. dr hab. inż. ROMAN CIESIELSKI
dr h.c. PK
(1924–2004)

+ 09.06.2004 r.
Cm. Rakowicki
Kw. Cd

Prodziekan Wydziału Budownictwa Lądowego (1955–1958), Dyrektor Instytutu Mechaniki Budowli (1982–1995), Rektor Politechniki Krakowskiej (1981–1982) wybrany przez Senat, odwołany ze stanowiska w stanie wojennym. Senator I kadencji Senatu III RP (1989–1991)
 Doktor honoris causa Politechniki Krakowskiej

Prof. dr hab. inż. TADEUSZ ŚRODULSKI
(1922–1995)

+ 08.08.1995 r.
Cm. Rakowicki kw. X

Prodziekan Wydziału Mechanicznego PK (1967–1971),
 Rektor Politechniki Krakowskiej (1982–1987)

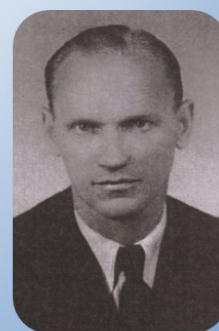
**Prof. dr hab. JÓZEF NIZIOŁ dr h.c. PK
(1938–2021)**

**+ 26.11.2021 r.
Cm. Rakowicki
kw. XXXVII
rz.17 m.10**

Dyrektor Międzywydziałowego Instytutu Fizyki, Kierownik Zakładu Dynamiki Układów Mechanicznych, Dyrektor Instytutu Mechaniki Stosowanej, Prodziekan Wydziału Mechanicznego, Prorektor PK, Rektor Politechniki Krakowskiej (1990–1996), Doktor honoris causa PK

**Prof. dr inż. WŁADYSŁAW BORUSIEWICZ
(1909–1999)**

**+ 07.08.1999 r.
Cm. Rakowicki
kw. XIIIa**

Dziekan Wydziału Architektury PK (1953–1962),
Prorektor Politechniki Krakowskiej (1962–1968)

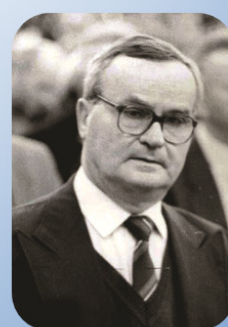
**Prof. dr hab. inż. KAZIMIERZ SZEWCZYK
(1929–2000)**

**+ 08.03.2000 r.
Cm. Rakowicki
kw. XXVa**

Dyrektor Instytutu Maszyn Roboczych (1973–1975),
Dziekan Wydziału Mechanicznego (1982–1987),
Prorektor Politechniki Krakowskiej (1987–1990)

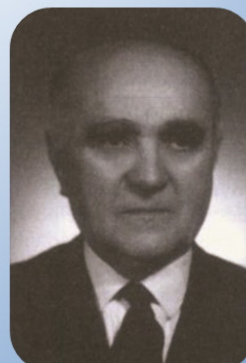
**Prof. dr hab. inż. WŁADYSŁAW ZIOBRÓN
(1928–2001)**

**+ 09.07.2001 r.
Cm. Salvatorski
Sektor SC7
rz.9 gr.24**

Prorektor Politechniki Krakowskiej (1981–1987 i 1990–1996),
Prodziekan Wydziału Budownictwa Lądowego (1976–1991)

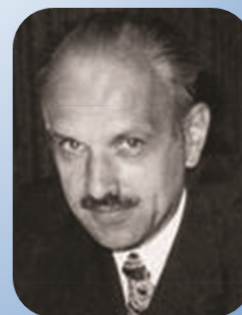
**Prof. mgr inż. STANISŁAW CHRZANOWSKI
(1899–1979)**

**+ 25.12.1979 r.
Cm. Rakowicki
kw. XLV zach. m.4**

Dziekan Wydziału Mechanicznego PK (1954–1955),
Prorektor Politechniki Krakowskiej (1954–1964)

**Prof. dr hab. STANISŁAW RUDNIK
(1923–2004)**

**+ 20.02.2004 r.
Cm. Podgórski
kw.XXXV wsch.**

Dziekan Wydziału Mechanicznego (1972–1973 i 1975–1981),
Prorektor Politechniki Krakowskiej (1965–1972),
Dyrektor Instytutu Materiałoznawstwa i Technologii Metali (1978–1993)

**Prof. dr hab. inż. WŁADYSŁAW HEJMO
(1929–2018)**

**+ 13.12.2018 r.
Cm. Rakowicki
Pas E rz. II
Płd. m.10**

Kierownik Zakładu Automatyki, Prorektor Politechniki Krakowskiej, Dyrektor Instytutu Elektrotechniki i Elektroniki, Kierownik Katedry Teorii Sterowania

**Prof. mgr inż. MIECZYŚLAW NOSOWICZ
(1901–1969)**

**+ 25.02.1969 r.
Cm. Rakowicki
kw. XXIB
rz. wsch. m.2**

Kierownik Katedry Eksploatacji Pojazdów Mechanicznych, Kierownik Katedry Silników Spalinowych, Kierownik Katedry Budowy Pojazdów Samochodowych, Prodziekan Wydziału Komunikacji, Dziekan Wydziału Mechanicznego, Prorektor PK (1956–1960)

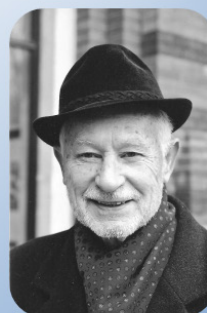
Prof. dr hab. KONSTANTY GÓRSKI (1924–2012)

+ 10.12.2012 r.
Cm. Salwatorski
Sektor SC 14
rz.1 gr.11

Prorektor Politechniki Krakowskiej (1981–1982),
Dziekan Wydziału Chemicznego (1984–1987)

Prof. dr hab. inż. ZBIGNIEW MENDERA (1933–2020)

+ 14.02.2020 r.
Cm. Prądnik
Czerwony
kw. B5 rz.VI m.4

Kierownik Katedry Konstrukcji Stalowych i Spawalnictwa, Prodziekan Wydziału Budownictwa
Lądowego, Prorektor Politechniki Krakowskiej

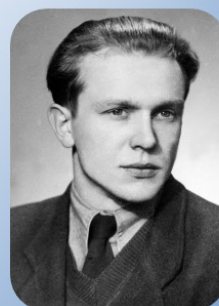
**Prof. dr hab.inż. SYLWESTER OLESZKIEWICZ
(1927–2015)**

**+ 12.06.2015 r.
Toronto
Kanada**

Kierownik Zakładu Konstrukcji Sprężonych, Prodziekan Wydziału Budownictwa Lądowego,
Prorektor Politechniki Krakowskiej. Pracował w Nigerii i Kanadzie

**Prof. dr hab. inż. KAZIMIERZ PIETRZYK
(1928–2013)**

**+ 06.11.2013 r.
Cm. Parafialny
Mała Góra
Bieżanów
kw. 04 m.039gr**

Kierownik Katedry Melioracji Wodnych, Prodziekan Wydziału Budownictwa Wodnego,
Dziekan Wydziału Inżynierii Sanitarnej i Wodnej, Dyrektor Instytutu Geotechniki
Prorektor PK (1975–1978)

WYDZIAŁ ARCHITEKTURY

Prof. dr hab. inż. arch. WIKTOR ZIN
dr h.c. PK
(1925–2007)

+ 17.05.2007 r.
Cm. Rakowicki kw.Y

Dziekan Wydziału Architektury (1962–1967 i 1971–1978) Autor wielu realizacji architektonicznych i konserwatorskich. Popularyzator wiedzy o zabytkach architektury i sztuki, autor wielu książek m.in. „Piękno niedostrzeżone”
Doktor honoris causa Instytutu Technologii i Ekonomii w Budapeszcie

Prof. sztuki KRYSZYNA WRÓBLEWSKA
(1904–1994)

+ 04.12.1994 r.
Cm. Salvatorski
Sektor SC12
rz.14 gr.40

Kierownik Katedry Rysunku, Kierownik Zakładu Rysunku Malarstwa i Rzeźby

**Prof. dr hab. inż. arch. TOMASZ MAŃKOWSKI
(1926–2012)**

**+ 27.07.2012 r.
Cm. Rakowicki
kw. Cd**

Kierownik Zakładu Projektowania Zabudowy Mieszkaniowej,
Prodziekan Wydziału Architektury (1964–1966),
Dyrektor Instytutu Projektowania Architektonicznego

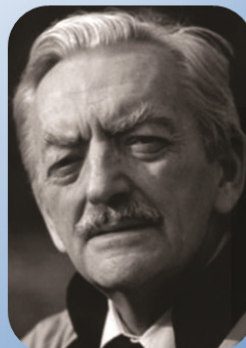
**Prof. dr inż. arch. TADEUSZ GAWŁOWSKI
(1926–2009)**

**+ 13.12.2009 r.
Cm. Salwatorski
Sektor L
rz.4 gr.20**

Kierownik Katedry Projektowania Przemysłowego PK
(1970–1992 Politechnika Śląska),
Autor zrealizowanych oryginalnych projektów kościołów

**Prof. dr hab. inż. arch. BOHDAN LISOWSKI
(1924–1992)**

**+ 30.07.1992 r.
Cm. Salvatorski
Sektor L
rz.4 gr.21**

Kierownik Katedry Projektowania Przemysłowego PK,
Autor zrealizowanych projektów architektonicznych i form przemysłowych

**Prof. dr hab. inż. arch. ZBIGNIEW BIAŁKIEWICZ
(1941–2016)**

**+18.12.2016 r.
Cm. Salvatorski
sektor G
rz. 1 gr. 12**

Kierownik Zakładu Historii Architektury XIX i XX wieku
oraz Modernizacji i Rewaloryzacji Obiektów

**Prof. dr inż. arch. GERARD ANTONI CIOŁEK
(1909–1966)**

**+ 15.02.1966 r.
Cm. Powązki
Warszawa
kw.93 rz.4 m.9**

Kierownik Katedry Planowania Przestrzennego, Kierownik Katedry Urbanistyki,
Kierownik Katedry Planowania Krajobrazu i Terenów Zielonych. Zginął w Tatrach

**Prof. dr inż. arch. WITOLD KORSKI
(1918–2003)**

**+ 08.08.2003 r.
Cm. Rakowicki
kw. KC rząd po lewej
Piero**

Prodziekan i dziekan Wydziału Architektury,
Kierownik Zakładu Architektury Użyteczności Publicznej

**Prof. mgr inż. arch. ZBIGNIEW KUPIEC
(1905–1990)**

**+ 10.12.1990 r.
Cm. Rakowicki
kw. Gd
rz. zach. m.7**

Kierownik Katedry Budownictwa i Użyteczności Publicznej,
Prorektor Politechniki Krakowskiej (1957–1959)

**Prof. dr hab. inż. arch. ANDRZEJ SKOCZEK
(1927–2011)**

**+ 02.11.2011 r.
Cm. Bielański
kw. B12 rz.4 m.4**

Kierownik Zakładu Architektury Rekreacji i Sportu,
Prodziekan i dziekan Wydziału Architektury

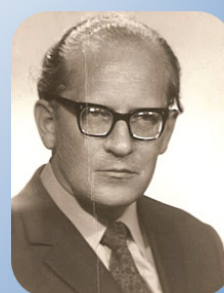
Prof. dr hab. TADEUSZ CHRZANOWSKI
dr h.c. PK
(1926–2006)

+24.12.2006 r.
Cm. Salw. kw. R
rz. 1 gr. 1

Profesor historii sztuki, inwentaryzator zabytków architektury i sztuki, wykładowca na i wydziale Architektury PK. Doktor honoris causa PK, wykładał na KUL i na Wydziale Architektury PK

Prof. dr inż. arch. MIECZYŚLAW CHOWANIEC
(1925–1993)

+ 22.02.1993 r.
Cm. Rakowicki
kw. Ch

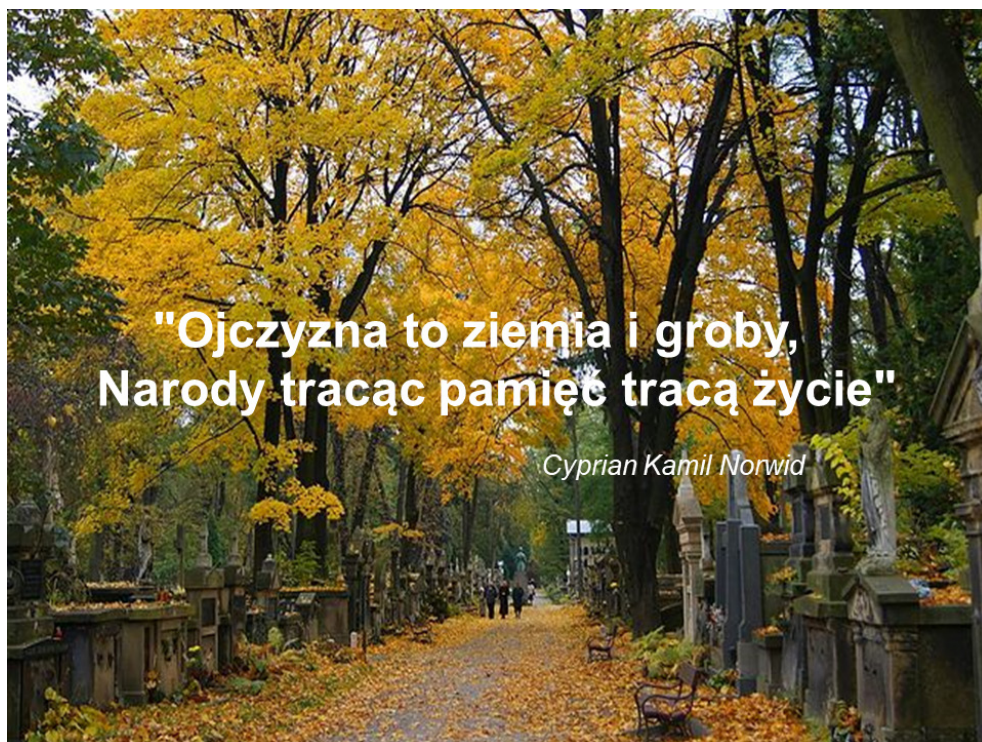
Dyrektor Instytutu Architektury i Planowania Wsi,
 Prodziekan Wydziału Architektury (1971–1973)

**Prof. dr hab. inż. arch. STANISŁAW JUCHNOWICZ
(1923–2020)**

**+ 31.01.2020 r.
Cm. Salvatorski
Sektor G
rz.1 gr.8**

Kierownik Zakładu Planowania Miast i Osiedli, Kierownik Zakładu Planowania Przestrzennego,
Kierownik Kształcenia Urbanistów dla krajów rozwijających się,
Dziekan Wydziału Architektury

**"Ojczyzna to ziemia i groby,
Narody tracąc pamięć tracą życie"**

Cyprian Kamil Norwid

WYDZIAŁ BUDOWNICTWA LĄDOWEGO (WYDZIAŁ INŻYNIERII LĄDOWEJ)

Prof. dr hab. inż. KRZYSZTOF PIWOWARSKI (1926–2018)

+ 12.03.2018 r.
Cm. Rakowicki
kw. FA rz. płn.
m.3

Kierownik Zakładu Konstrukcji Żelbetowych, Prodziekan i Dziekan Wydziału Budownictwa Lądowego PK. Rektor Politechniki Świętokrzyskiej (1978–1981)

Prof. dr inż. STANISŁAW ANDRUSZEWICZ (1904–1999)

+ 16.01.1999 r.
Cm. Rakowicki
kw. VIII

Katedra Budowy Mostów i Tuneli, Autor publikacji z zakresu budowy mostów i ich obliczeń wysoko cenionych w okresie narodzin uczelni.
Autor zrealizowanych projektów gmachów i wielu mostów

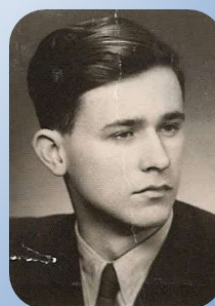
**Prof. dr hab. inż. JULIUSZ KORELESKI
(1909–2000)**

**+ 31.08.2000 r.
Cm. Rakowicki
kw. XXIIa**

Katedra Budowy Mostów i Tuneli Wydział Budownictwa Lądowego
Autor zrealizowanych projektów mostowych „Mostowca Koreleskiego”

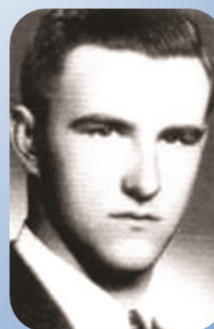
**Doc. dr inż. ZBIGNIEW PARZNIEWSKI
(1920–1994)**

**+ 21.09.1994 r.
Cm. Rakowicki
PAS 14**

Zakład Konstrukcji Sprężonych, Dyrektor Instytutu Materiałów i Konstrukcji Budowlanych

Dr hab. inż. JERZY CIESIELSKI (1929–1970)

+ 09.10.1970 r.
Cm. Podgórski
kw. Pas 1
rz.1 m.4

Kościół św. Anny

Katedra Konstrukcji Sprężonych Wykładowca Konstrukcji Sprężonych i Prefabrykacji,
Visiting professor w Chartumie. Zginął w katastrofie statku na Nilu w 1970 r.
Sługa Boży, trwa Jego proces beatyfikacyjny

Prof. dr hab. inż. STANISŁAW WEISS (1927–1987)

+ 31.01.1987 r.
Cmentarz
w Zebrzydowicach

Katedra Konstrukcji Stalowych, Kierownik Studium Doktoranckiego. Wykładowca cieszący się dużym uznaniem wśród studentów. Autor pionierskiego skryptu pt. Wykonawstwo Konstrukcji Stalowych. Na zbliżające się 30-lecie uczelni wystąpił z osobistym memoriałem do Senatu Akademickiego w sprawie nadania Politechnice Krakowskiej imienia Tadeusza Kościuszki

Prof. dr hab. inż. ZYGMUNT JAMROŻY (1928–2010)

+ 02.11.2010 r.
Cm. Rakowicki
kw. VII rz.4 m.9

Katedra Materiałów Budowlanych i Ochrony Budowli
Prodziekan Wydziału Budownictwa Lądowego (1981–1984),
Kontynuator tzw. krakowskiej szkoły betonu,
Związany z ruchem harcerskim od 1937 roku do końca życia

Dr inż. MELANIA KRAJEWSKA (1930–2000)

+ 16.03.2000 r.
Cm. Salvatorski
Sektor SC 8
rz.8 gr.18

Instytut Mechaniki Budowli, Katedra Statyki Budowli i Wytrzymałości Materiałów

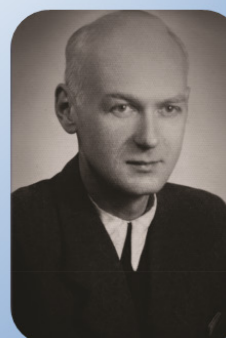
**Dr inż. KRZYSZTOFA PIECHNIK
(1936–2011)**

**+ 16.03.2011 r.
Cm. Salvatorski
Sektor R
rz.1 gr.20**

Katedra Budownictwa Ogólnego, Fizyka Budowli – Wykładowca

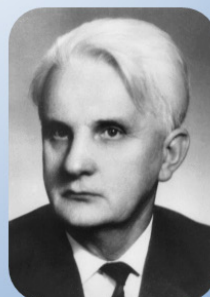
**Prof. dr hab. inż. MIECZYŚLAW BABIŃSKI
(1907–1988)**

**+ 31.01.1988 r.
Cm. Rakowicki
kw. LXXIII
rz.33 m.19**

Dziekan Wydziału Budownictwa Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej (1954–1956),
Prodziekan Wydziału Budownictwa Lądowego (1955–1959),
Dyrektor Instytutu Dróg i Mostów (1970–1973)

**Prof. dr hab. inż. STANISŁAW DATKA
(1910–1966)**

**+ 1996 r.
Cm. Prądnik
Czerwony
kw. XXXV rz.7 m.1**

Kierownik Zakładu Technologii Materiałów Drogowych, Prodziekan Wydziału Budownictwa Lądowego, Kierownik Katedry Dróg, Kolei i Mostów

**Prof. dr hab. TADEUSZ BRONIEWSKI
(1925–2011)**

**+ 28.07.2011 r.
Cm. Salvatorski
Sektor SC3
rz.B gr.2**

Kierownik Zakładu Korozji Materiałów Budowlanych, Wicedyrektor Instytutu Materiałów i Konstrukcji Budowlanych. Prezes Zarządu Stowarzyszenia Wychowanków Politechniki Krakowskiej (1995–1998)

**Prof. dr hab. inż. ZBYSZKO STOJEK
(1929–2008)**

**+ 10.06.2008 r.
Cm. Rakowicki
kw. XVIII
rz.4 m.32**

Docent w Katedrze Mechaniki Budowli Politechniki Krakowskiej,
Następnie Politechnika Rzeszowska i AGH

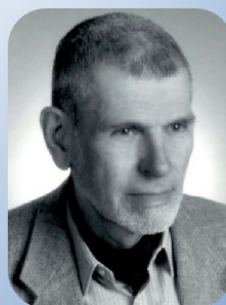
**Prof. dr hab. inż. MICHAŁ FUKSA
(1916–1989)**

**+ 22.07.1989 r.
Cm. Rakowicki
kw. LXXXV
rz. 19-20
m. 68, 69, 70, 71**

Kierownik Zakładu Konstrukcji Żelbetowych, Prodziekan i dziekan Wydziału Budownictwa
Łądowego PK. Od 1960 roku w AGH

**Dr hab. inż. JAN GRABACKI prof. PK
(1934–2007)**

**+ 07.02.2007 r.
Cm. Rakowicki
kw. Q rz.10 m.4**

Katedra Projektowania Budynków Mieszkalnych, Wydział Architektury,
Instytut Mechaniki Budowli, Wydział Budownictwa Lądowego

**Prof. dr hab. inż. JANUSZ MURZEWSKI
(1928–2020)**

**+ 09.09.2020 r.
Cm. Rakowicki
kw. XXX
rz. pld. m.1**

Kierownik Katedry Matematyki, Kierownik Zakładu Konstrukcji Metalowych, Kierownik Katedry Teorii Niezawodności i Podstaw Konstrukcji Metalowych,
Prodziekan Wydziału Budownictwa Lądowego

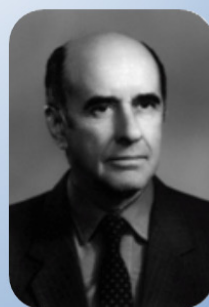
**Prof. dr hab. inż. KRZYSZTOF STYPUŁA
(1948–2020)**

**+ 19.05.2020 r.
Cm. Podgórski
kw:XXXI
rz.5 m.5**

Dyrektor Instytutu Mechaniki Budowli, Autor wierszy i fraszek trafnie puentujących rzeczywistość, publikowanych na łamach „Naszej Politechniki”

**Prof. dr hab. inż. ZBIGNIEW KORDECKI
(1923–2015)**

**+ 17.04.2015 r.
Cm. Rakowicki
pas Kd drugi
po lewej
Procnerów**

Kierownik Zakładu Mechaniki Budowli, Prodziekan Wydziału Budownictwa Lądowego,
Kierownik Zakładu Podstaw Konstrukcji Budowli Wodnych,
Prodziekan Wydziału Inżynierii Sanitarnej i Wodnej

WYDZIAŁ BUDOWNICTWA WODNEGO (WYDZIAŁ INŻYNIERII ŚRODOWISKA I ENERGETYKI)

Prof. dr hab. inż. ARTUR WIECZYSTY
dr h.c. PK
(1929–2002)

+ 03.11.2002 r.
Cm. Rakowicki
kw. LVII
rz.3 m.3,4

Kier. Katedry Budowy Zapór i Siłowni Wodnych (1965–1966), Dziekan Wydziału Inżynierii Sanitarnej i Wodnej (1978–1987 i 1990–1993), Dziekan Wydziału Inżynierii Środowiska (1993–1996), Pierwszy mistrz Polski w turnieju tańca towarzyskiego

Prof. dr hab. inż. JULIAN PAŁKA
(1924–2008)

+ 24.06.2008 r.
Cm. Salvatorski
Sektor L
rz.4 gr.18

Dziekan Wydziału Budownictwa Wodnego (1966–1970), Dyrektor Instytutu Geotechniki

**Prof. dr inż. ZBIGNIEW SKĄPSKI
(1903–1985)**

**+ 25.02.1985 r.
Cm. Rakowicki
kw. Jc wsch.**

Kierownik Katedry Geodezji PK (1962–1970),
Dziekan Wydziału Inżynierii Sanitarnej i Wodnej (1970–1973)

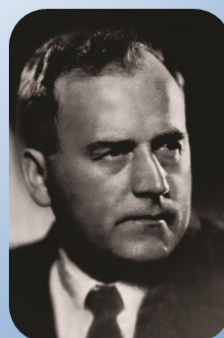
**Prof. dr hab. ANDRZEJ OBERC
(1920–1981)**

**+ 24.08.1981 r.
Cm. Rakowicki
kw. LXXIII
rz.9 m.12**

Kierownik Zakładu i Katedry Geologii Inżynierskiej (1961–1979),
Dziekan Wydziału Inżynierii Sanitarnej i Wodnej (1975–1978)

**Prof. mgr inż. MIECZYŚLAW WRONA
(1905–1961)**

**+ 07.09.1961 r.
Cm. Rakowicki
kw. Rb**

Kierownik Katedry Geodezji PK (1946–1961),
Dziekan Wydziału Inżynierii Lądowej i Wodnej (1952–1954),
Dziekan Wydziału Budownictwa Lądowego (1954–1958)

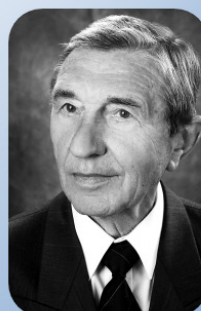
**Doc. dr inż. STANISŁAW RYBICKI
(1929–2011)**

**+ 18.03.2011 r.
Cm. Salvatorski
Sektor V
rz.2 gr.44**

Wydział Inżynierii Sanitarnej i Wodnej, specjalista w dziedzinie wodociągów

**Prof. dr hab. inż. EDWARD MACIĄG
(1930–2015)**

+ 29.09.2015 r.
Cm. Rakowicki
kw. LXXXVI
rz.2 m.48

Długoletni rzecznik dyscyplinarny PK, Kierownik Studium Doktorskiego Wydziału Budownictwa Lądowego

**Prof. dr ANTONI KAROL PLAMITZER
(1889–1954)**

+ 15.10.1954 r.
Cm. Rakowicki
kw. FB rz.2 m.8

Kierownik Katedry Geometrii Wykreślnej. Kierownik Katedry Matematyki PK

**Prof. mgr inż. STANISŁAW SZERSZEŃ
(1889–1975)**

**+ 10.05.1975 r.
Cm. w Żywcu
dz.02 rz.14
m.10,11,12**

Prorektor Politechniki Śląskiej (1949–1958) Poseł na Sejm I kadencji (1952–1956), Od 1956 PK:
Kierownik Katedry Geometrii Wykreślnej, Dziekan Wydziału Budownictwa Wodnego

**Prof. dr hab. inż. STANISŁAW MILBERT
(1929–2007)**

**+ 02.11.2007 r.
Cm. Borek Fałęcki
kw. XXI m.7**

Profesor AGH, Kierownik Zakładu Geodezji Inżynierskiej PK (1974–1986),
następnie Akademia Rolnicza

**Prof. dr ELŻBIETA KOCWA
(1918–2011)**

**+ 26.12.2011 r.
Cm. Rakowicki
kw. XXXII
wsch. m.7**

Zakład Technologii i Biologii Wód i Ścieków,
Prodziekan Wydziału Inżynierii Sanitarnej i Wodnej (1973–1975 i 1978–1983)

**Prof. dr inż. MICHAŁ ODLANICKI-POCZOBUTT
(1910–2004)**

**+ 03.10.2004 r.
Cm. Rakowicki
kw. AB płn. rz.4**

Prodziekan Wydziału Inżynierii Lądowej i Wodnej PK (1950–1951),
Prorektor AGH Dziekan Wydziału Geodezji Górniczej

WYDZIAŁ MECHANICZNY

Prof. mgr inż. JAN KRAKOWSKI (1898–1969)

+ 28.04.1969 r.
Cm. Rakowicki
kw. Fd zach. m.4

Kierownik Zakładu Aparatury Przemysłowej Wydziału Mechanicznego PK (1959–1969),
Dziekan Wydziału Mechanicznego (1960–1964)

Prof. dr hab. inż. MICHAŁ ŻYCZKOWSKI dr h.c. PK (1930–2006)

+ 24.05.2006 r.
Cm. Salvatorski
Sektor SC9
rz.10 gr.31

Dziekan Wydziału Mechanicznego PK (1981–1982), Dyrektor Instytutu Mechaniki
i Podstaw Konstrukcji Maszyn (1983–1986), Uczony o randze międzynarodowej
Doktor honoris causa PK

**Prof. dr MICHAŁ HALAUNBRENNER
(1901–1976)**

**+ 1976 r.
Cm. Salvatorski
Sektor SC10
rz.12 gr.46**

Organizator i kierownik Katedry Fizyki PK (1952–1971)

**Prof. dr JADWIGA HALAUNBRENNER
(1904–1989)**

**+ 1989 r.
Cm. Salvatorski
Sektor SC10
rz.12 gr.46**

Organizator Laboratorium Fizycznego na Wydziale Mechanicznym PK

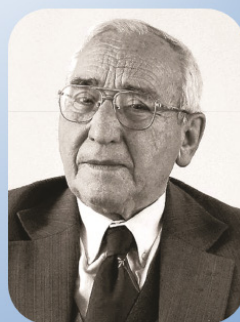
**Prof. dr hab. inż. LUCJAN PRZYBYLSKI
(1932–2011)**

**+ 13.04.2011 r.
Cm. Salvatorski
Sektor X
rz.1 gr.9**

Kierownik Zakładu Obróbki Skrawaniem i Narzędzi na Wydziale Mechanicznym PK

**Prof. dr hab. inż. JAN HARASYMOWICZ
(1921–2008)**

**+ 05.03.2008 r.
Cm. Rakowicki
Aleja Zasłużonych
kw. LXIX B rz.1 m.3**

Katedra Maszynoznawstwa, Wydział Mechaniczny,
Senior budowy Instytutu Technologii Maszyn Wydziału Mechanicznego,
Kierownik Zakładu Obróbki Skrawaniem Narzędzi na Wydziale Mechanicznym

**Prof. dr hab. inż. JERZY CYKLIS
(1936–2009)**

**+ 24.12.2009 r.
Cm. Rakowicki
kw. LXX rz.61 m.1**

Instytut Technologii Maszyn i Automatykacji Produkcji,
Dziekan Wydziału Mechanicznego PK (1993–1999)

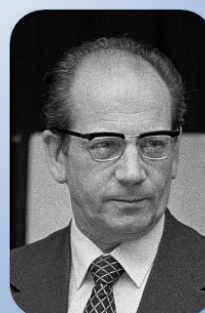
**Prof. dr hab. WIESŁAW KRZYŚ
(1920–1995)**

**+ 08.08.1995 r.
Cm. Rakowicki
kw. Rb rz.2 m.31**

Katedra Wytrzymałości Materiałów, Zakład Podstaw Konstrukcji Maszyn
Dyrektor Instytutu Mechaniki i Podstaw Konstrukcji Maszyn

**Prof. dr hab. inż. ZBIGNIEW LISOWSKI
(1923–1986)**

**+ 11.07.1986 r.
Cm. Salvatorski
Sektor SC3
rz.3 gr.23**

Prodziekan Wydziału Mechanicznego, Kierownik Zakładu Eksploatacji Technicznej Pojazdów Szynowych, Dziekan Wydziału Mechanicznego, Dziekan Wydziału Transportu

**Prof. dr hab. inż. STANISŁAW JARNUSZKIEWICZ
(1921–2010)**

**+ 12.06.2010 r.
Cm. Rakowicki
kw. XIVA rz.11 m.1**

Instytut Pojazdów Samochodowych i Silników Spalinowych, Kierownik Zakładu Uczelniano-Przemysłowego Silników Specjalnych, Układów Zasilania i Osprzętu

**Prof. dr hab. inż. ADAM KLECZKOWSKI
(1924–2005)**

**+16.03.2005 r.
Cm. Rakowicki
kw.GD rz.płn.
m.12**

Prodziekan Wydziału Mechanicznego PK,
Kierownik Zakładu Budowy Pojazdów Samochodowych

**Prof. dr hab. inż. FRANCISZEK MŁYNARSKI
(1923–2015)**

**+25.08.2015 r.
Cm. Prądnik
Czerwony
kw. XLVII rz.V m.1**

Kierownik Katedry Techniki Ciepłej, Prodziekan Wydziału Mechanicznego,
Dyrektor Instytutu Aparatury Przemysłowej i Energetyki

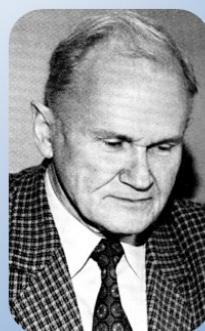
Prof. dr hab. inż. ANDRZEJ SAMEK (1924–2018)

+14.01.2018 r.
Cm. Rakowicki
kw. HA rz.wsch. m.1

Wieloletni Kierownik Zakładu Projektowania Procesów Wytwarzania oraz Zastępca Dyrektora Instytutu Technologii Maszyn i Automatykacji Produkcji PK

Prof. dr hab. inż. MARIAN ZABŁOCKI (1924–2011)

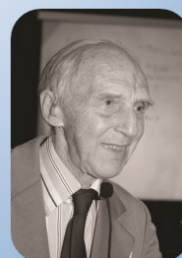

+20.01.2011 r.
Cm. Rakowicki
kw. XIXB
rz.16 m.2

Kierownik Zakładu Silników Pojazdów Szynowych, Kierownik Zakładu Silników Wysokoprężnych, Prodziekan Wydziału Mechanicznego

WYDZIAŁ INŻYNIERII I TECHNOLOGII CHEMICZNEJ

Prof. dr hab. JERZY KAPKO (1921–2012)

+ 22.12.2012 r.
Cm. Rakowicki
kw. Rb

Zakład Tworzyw Sztucznych w Budownictwie, Prodziekan Wydziału Chemicznego PK (1969–1973), Dyrektor Instytutu Chemii i Technologii Organicznej

Prof. mgr inż. MACIEJ SARNOWSKI (1907–1980)

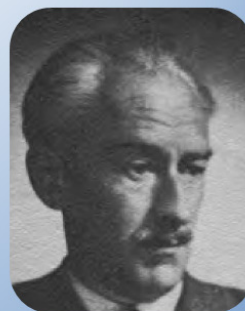

+ 19.10.1980 r.
Cm. Kom. Krzyż
w Tarnowie
Sektor 1d
rz.1 m.11

Pierwszy dziekan Wydziału Chemicznego, Kierownik Katedry Chemii Nieorganicznej

POZAWYDZIAŁOWE JEDNOSTKI

Dr ZDZISŁAW SIEDMIOGRAJ (1906–1962)

+ 29.01.1962 r.
Cm. Parafialny
Kolbuszowa

Kierownik Katedry Matematyki PK

Prof. dr JAN BOCHENEK (1927–2009)

+ 19.12.2009 r.
Cm. Rakowicki
Kw. LXXXVI
Sektor 1d
rz.2 m.49

Kierownik Zespołu Metod Numerycznych, Dyrektor Instytutu Matematyki,
Kierownik Zakładu Równań Różniczkowych i Analizy Funkcjonalnej

**Prof. dr WIKTOR BONIECKI
(1918–1997)**

**+ 02.04.1997 r.
Cm. Rakowicki
Pas AD płn.**

Profesor Wyższej Szkoły Ekonomicznej, Kierownik Katedry Ekonomi Politycznej PK,
Prezydent Miasta Krakowa (1957–1959)

**Dr hab. IRENA ŁOJCZYK KRÓLIKIEWICZ
prof. PK
(1922–2019)**

**+ 22.07.2019 r.
Cm. Komunalny
Wieliczka
Sek. E rz.B m.8**

Katedra Matematyki, docent, profesor PK,
Kierownik Zakładu Analizy Matematycznej w Instytucie Matematyki PK

**Prof. dr hab. MIROSLAW KRZYŻAŃSKI
(1907–1965)**

**Cm. Rakowicki
+ 01.12.1965 r.
kw. XIII A
rz.8 m.3**

Kierownik Katedry Matematyki, Kierownik Zakładu Analizy Matematycznej

**Dr inż. WŁADYSŁAWA FRANCUZ
profesor oświaty
(1944–2017)**

**+ 03.08.2017 r.
Cm. Borek Fałęcki
Sektor 12 przy alei m.2**

Absolwentka PK, dr nauk humanistycznych UJ, Dyrektor Centrum Pedagogiki i Psychologii PK, Współzałożycielka i koordynator UTW, Założycielka i kierownik zespołu „Małe Słowianki”

**Prof. dr inż. ALEKSANDER LISOWSKI
(1919–1976)**

**+ 26.06.1976 r.
Warszawa**

Kierownik Katedry Matematyki, Kierownik Katedry Mechaniki Teoretycznej, Kierownik Ośrodka Elektronicznej Techniki Obliczeniowej, Od 1973 r. Politechnika Warszawska

**Wieczne odpoczywanie
Racz dać,
Panie,
Wszystkim, którzy umarli
Śmiercią sprawiedliwą.**

**Jest jesień.
Powiew jak ślepiec błądzi pośród grobów.
Bije godzina spełnionych obietnic.
Na ścieżce leży zwiędła chryzantem,
Którą dłoń nieuważna zgubiła w pośpiechu**

Roman Brandstaetter

ROCZNICE

PROF. DR INŻ. IZYDOR STELLA SAWICKI (1881–1957) – 65 rocznica śmierci

Wspomnienie o moim Dziadku Izydorze Stella-Sawickim

Ojciec Izydora, Jan Stella-Sawicki był powstańcem styczniowym. Ukończył Akademię Wojenną Sztabu Generalnego w Petersburgu. Po wybuchu powstania 1863 roku wystąpił z armii carskiej i przystąpił do powstania pod pseudonimem Struś. Jako doświadczony wojskowy pełnił szereg kluczowych funkcji. W końcu został Naczelnym Organizatorem Galicji. Jako jeden z ostatnich opuścił szeregi powstańcze i udał się na emigrację. Ukrywał się przed represjami carskich służb pod przybranym nazwiskiem Stella. Uzyskał obywatelstwo szwajcarskie. Ukończył studia medyczne na Wydziale Lekarskim w Strasburgu. Wrócił do kraju. Przez wiele lat pracował we Lwowie. Umarł w roku 1911 r., został pochowany na Cmentarzu Łyczakowskim we Lwowie. Pozostawił po sobie wiele publikacji, m.in. dwutomowe „Moje wspomnienia 1831–1910 – Na pamiątkę dla dzieci”.

W dniu 5 kwietnia 1881 roku urodził się we Lwowie Izydor. Wychowany został w patriotycznej atmosferze domu rodzinnego. Po ukończeniu Lwowskiej Wyższej Szkoły Realnej, Izydor studiował na Wydziale Inżynierii Politechniki Lwowskiej. Po studiach podjął pracę na Politechnice Lwowskiej rozpoczynając normalną praktykę inżynierską. Po odzyskaniu niepodległości został powołany do Ministerstwa Robót Publicznych. Kontynuował równocześnie pracę naukową i dydaktyczną. W 1921r. rozpoczął pracę na Akademii Górniczej w Krakowie. Prowadził także wykłady na Wydziale Architektury krakowskiej ASP.

W 1922 r. uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1936 r. profesora zwyczajnego budownictwa i inżynierii. Do wybuchu wojny

pracował na Wydziale Hutniczym AG, pełniąc funkcję dziekana.

W dniu 6 listopada 1939 roku, wraz z grosem blisko dwustu pracowników krakowskich uczelni, został podstępnie zrabiony na zebraniu organizowane w Collegium Novum UJ przez wysokiego rangą oficera SS Brunona Müllera. Zebranie miało być rzekomo poświęcone wznowieniu działalności wyższych uczelni. Jak z historii wiemy, to był podstęp (tzw. Sonderaktion – Krakau). Wszyscy zebrani zostali aresztowani. Dziadek wraz z innymi profesorami, został wywieziony do obozu w Sachsenhausen. Ten tragiczny fragment życiorysu Dziadka często przewijał się w rozmowach rodzinnych. Z obozu Dziadek wrócił w lutym 1940 roku mocno schorowany. Minęło sporo czasu zanim jego organizm wrócił do normy. Dziadek szybko wrócił do pracy. Organizował tajne nauczanie, realizowane w ramach zajęć średniej szkoły górniczo-hutniczej. Po wojnie Dziadek wrócił do pracy na Akademii Górniczej. Wkrótce podjął inicjatywę organizacji nowej uczelni politechnicznej. Początkowo były to Wydziały Politechniczne przy AG, później przekształcone w Politechnikę Krakowską. Równolegle pracował nad organizacją Politechniki Śląskiej. Pracę dydaktyczną i naukową łączył z projektowaniem głównie konstrukcji żelbetowych. Pozostawił po sobie wiele zrealizowanych budowli, w tym czasie bardzo nowatorskich.

Pierwsze moje spotkanie z Dziadkiem pamiętam z początku lat pięćdziesiątych. Mieszkaliśmy wtedy w Michałkowicach Śląskich. Moi Rodzice poznali się w Niemczech. Ojciec walczył w trakcie kampanii wrześniowej jako oficer. Po klęsce wrześniowej trafił do obozu i spędził resztę wojny w niemieckim oflagu. Podobnie moja Mama, powstaniec warszawski w stopniu podporucznika AK, po upadku powstania znalazła się również w oflagu. Po wyzwoleniu oboje pracowali w organizacji UNRA, gdzie się

poznali. Rodzice wrócili do Polski w 1947 roku i zamieszkali na Śląsku w domu rodzinnym Mamy. Mama zaczęła prowadzić drogerię w Michałkowicach, a mój Tato, który przed wojną ukończył Wydział Prawa na UJ, znalazł pracę w Katowicach.

Pamiętam wizyty moich Dziadków Stella-Sawickich w Michałkowicach i nasze w Krakowie. Dziadek Izidor, z początkiem lat trzydziestych, wybudował dom mieszkalny w Krakowie przy ulicy Słonecznej (obecnie B. Prusa). Na pierwszym piętrze było mieszkanie Dziadków, na pozostałych kondygnacjach znajdowały się mieszkania na wynajem. W czasie wojny Niemcy wykwatrowali Dziadków, a budynek został zajęty przez niemieckich urzędników pocztowych. Po wojnie Dziadkowie wrócili do domu przy ul. Słonecznej, ale już tylko do części swojego mieszkania. Powojenne polskie władze miejskie zajęły dom z przeznaczeniem na mieszkania kwaterunkowe. To tu docieraliśmy po uciążliwych podróżach. Mieszkanie Dziadków było pełne atrakcji. Pokój Dziadka, do którego wchodziliśmy na palcach, żeby nie przeszkadzać mu w pracy, miał dla nas niezwykle charakter. W pokoju stało duże biurko, ogromny stół z deską kreślarską pełen ciekawych rysunków technicznych, szafy i półki z książkami. Różne cykle, przykładnice, przybory kreślarskie i mnóstwo innych tajemniczych „ważnych rzeczy”. Dziadkowie zabierali nas na spacer „do miasta”. Byłem wówczas małym chłopcem, zatem pamiętam z tamtych czasów tylko fragmentaryczne obrazki z naszych pobytów w Krakowie. Rozmowy moich rodziców z Dziadkami, opowieści o czasach lwowskich i okresie wojennym, wspólne posiłki – to zapamiętam na długo. Pamiętam ciepłą, serdeczną atmosferę domu Dziadków i to, że lubiliśmy tam jeździć. Mój Ojciec przeprowadził się do Krakowa, aby pomagać przy chorym Dziadku. Tato dostał pracę w administracji AGH, a Dziadek, mimo złego zdrowia, wciąż pracował, prowadząc wykłady na uczelniach. Dziadek zmarł tuż przed Bożym Narodzeniem – 19 grudnia 1957 r. Pamiętam pogrzeb Dziadka. Początkowo został pochowany na Cmentarzu Rakowickim a dopiero po jakimś czasie przeniesiony został do grobu na Salwatorze.

Wkrótce po śmierci Dziadka przeprowadziliśmy się do Krakowa. Mimo, że Dziadek nie żył, wciąż przez kolejne lata w domu naszym

bywali częstymi gośćmi jego dawni znajomi i współpracownicy. Były wizyty Tadeusza Kantarka (pierwszy student PK), Romana Ciesielskiego i wielu innych, których nazwisk już nie pamiętam. W dalszych latach wielokrotnie spotykałem się z pamięcią o moim Dziadku. Moje nazwisko Stella-Sawicki zawsze było kojarzone przez rzeszę jego wychowanków i współpracowników z profesorem Izydorem Stella-Sawickim. Zawsze przy takich okazjach spotykałem się z ciepłymi wspomnieniami o nim i uznaniem dla jego pozycji naukowej.

W połowie lat sześćdziesiątych mój Ojciec i ja zostaliśmy zaproszeni na uroczystą, rocznicową sesję Rady Wydziału Budownictwa Lądowego. Byłem wtedy uczniem X klasy V Liceum Ogólnokształcącego. W spotkaniu uczestniczyło szacowne grono profesorskie i ówczesny Rektor PK prof. Kazimierz Sokalski. Wygłoszono szereg referatów, opisujących historię uczelni, po czym Rektor poprosił mojego Ojca o parę zdań wspomnień o Izydorze Stella-Sawickim. Pan Rektor zwrócił się także do mnie z pytaniem do jakiej szkoły chodzę i poinformował wszystkich o decyzji utworzenia nowego wydziału PK. Miał powstać Wydział Chemiczny. Rektor dowiedziawszy się, że wkrótce kończę liceum zaprosił mnie do studiowania na nowym kierunku. Tak też się stało. Po ukończeniu liceum zdałem egzamin wstępny i zostałem przyjęty na studia na Wydziale Chemicznym PK. Był rok 1967.

Dziadek pozostawił po sobie mnóstwo książek, rękopisów, dokumentacji projektowych. Książki są oczywiście głównie techniczne z zakresu budownictwa, są w języku polskim, niemieckim, angielskim, francuskim, rosyjskim. Dokumentacje projektowe zawierają zarówno rysunki i obliczenia dotyczące projektowanych obiektów, jak również dokumentację budowy, korespondencję związaną z realizacją, kosztorysy, rozliczenia itp. Jest duża różnorodność projektowanych obiektów. Na przykład umocnienia Wisły, mosty, kanalizacja i oczyszczalnia ścieków w Oświęcimiu, a także obiekty energetyczne kompleksu w Jaworznie, budynki użyteczności publicznej (Laboratorium Maszynowe AG, Szkoła Górnicza w Dąbrowie Górniczej, sanatorium w Zakopanem) budynki mieszkalne, hangar lotniczy na lotnisku

w Czyżynach, zajezdnia tramwajowa w Krakowie, palmiarnia w krakowskim Ogrodzie Botanicznym i wiele, wiele innych. Odrębną grupę stanowią wykłady, pisane ręcznie, z dużą ilością ilustracji i obliczeń.

Tomasz Stella-Sawicki Kraków, luty 2014 r.

PROF. DR HAB. INŻ. BRONISŁAW KOPYCIŃSKI (1907–2004) – w 115 rocznicę urodzin

Po wieloletnich staraniach Komitetu Organizacyjnego z prof. Izydorem Stella Sawickim na czele uchwałą Rady Ministrów ogłoszoną 21.07.1954 r. utworzona została na bazie Wydziałów Politechnicznych AGH Politechnika Krakowska jako samodzielna uczelnia techniczna. Pierwszym rektorem samodzielnej Politechniki Krakowskiej był, mianowany przez ministra Szkolnictwa Wyższego, prof. Ludomir Śleńdziński z Wydziału Architektury. Do pełnienia obowiązków prorektora powołany został prof. Bronisław Kopyciński. W latach 1954–1956 rysowały się dążenia do naprawy istniejącego w Polsce systemu społeczno-politycznego. W 1956 r. znowelizowano ustawę o Szkolnictwie Wyższym, mocą której przywrócono tradycyjną zasadę, w Szkołach Wyższych w Polsce, wybieralności rektorów i dziekanów, którzy uzyskali większą samodzielność i odpowiedzialność. Poszerzone zostały uprawnienia Senatu i Rad Wydziałów. Rektor był wybierany przez Senat Akademicki na trzyletnią kadencję, a dziekani wybierani byli przez Rady Wydziałów na dwuletnią kadencję.

W latach 1954–1956 nastąpił duży ubytek i wielki niedobór kadry naukowo-dydaktycznej. Zmarło bowiem kilkunastu znakomitych profesorów posiadających najwyższe kwalifikacje oraz doświadczenie inżynierskie. Stworzyło to zagrożenie dla prawidłowego działania, a nawet niebezpieczeństwo dalszego funkcjonowania Uczelni. W tej sytuacji problemy rozwoju młodej kadry urosły do rangi najpilniejszych do rozwiązania przez kierownictwo Uczelni. Były oczekiwania szczególnie w kierunku utrzymania uprawnień akademickich szkoły.

W tak trudnych warunkach zwołane na dzień 26.10.1956 r. posiedzenie Senatu Akademickiego

miało ocenić problem niedostatku kadry naukowo-dydaktycznej i możliwości jej odbudowy oraz wybory nowego rektora, zgodnie z nową ustawą o Szkolnictwie Wyższym, na kadencję 1956–1959. Senat Akademicki Politechniki Krakowskiej w tajnym głosowaniu wybrał nowym rektorem, przy jednym głosie sprzeciwu, prof. Bronisława Kopycińskiego na trzyletnią kadencję 1956–1959. Wybrany nowy rektor miał wtedy zaledwie 49 lat. Dyplom ukończenia studiów na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Lwowskiej uzyskał w 1932 r. Po ukończeniu studiów podjął pracę jako starszy asystent na Politechnice Lwowskiej. W roku 1934 przeprowadził się do Krakowa. Tu w Wydziale Budownictwa Miasta Krakowa a następnie w Chrzanowie również w Wydziale Budownictwa zdobył szeroką praktykę w projektowaniu i wykonawstwie budowlani. Wysiedlony z Chrzanowa w 1942 r. wrócił do Krakowa. Zaangażował się tu jako wykładowca w Szkole Przemysłowej, Technikum Budowlanym i Technikum Melioracyjnym, działających podczas okupacji. Po zakończeniu wojny wykonywał prace inżynierskie w latach 1949–1951 jako główny konstruktor w Biurze Projektów „Miastoprojekt” i doradca techniczny w Biurze Projektów Budownictwa Przemysłowego w Krakowie. Równocześnie w latach 1945–1952 był zatrudniony jako wykładowca na Wydziale Inżynierii Lądowej i Wodnej oraz Wydziale Architektury w zakresie konstrukcji stalowych i drewnianych. W tym czasie zrealizował autorski projekt konstrukcyjny 19 piętrowego wieżowca wykonanego w konstrukcji stalowej w Łodzi. 31 lipca 1949 r. na Wydziale Inżynierii Lądowej i Wodnej Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczo-Hutniczej otrzymał stopień doktora nauk technicznych. Stanowiło to podsumowanie jego aktywnej działalności dyplomowanego inżyniera budownictwa w latach 1932–1949 oraz potwierdzenie osiągniętego wysokiego poziomu wiedzy inżynierskiej oraz kwalifikacji naukowych i zawodowych. W 1952 r. powołany został na stanowisko zastępcy profesora na Wydziale Inżynierii Lądowej i Wodnej. Po utworzeniu Katedry Budownictwa Żelbetowego na Wydziale Budownictwa Lądowego został jej kierownikiem. W 1954 r. uzyskał tytuł naukowy i stanowisko profesora nadzwyczajnego a w 1958 tytuł naukowy i stanowisko

profesora zwyczajnego. Prof. B. Kopyciński jako nowy rektor podjął niezwłocznie inicjatywę wielokierunkowych działań. Sformułował zasadę, że praca dydaktyczna, naukowo-badawcza i współpraca z przemysłem są ściśle ze sobą powiązanymi obszarami działania uczelni technicznej. Dla umożliwienia publikowania opracowań naukowo-badawczych reaktywował „Czasopismo Techniczne” mające długą i chlubną tradycję. Prof. B. Kopyciński przez wiele lat był redaktorem naczelnym tego periodyku. Odegrało on pożyteczną rolę w uaktywnieniu pracowników Uczelni. Obok wszechstronnych działań zmierzających do przyspieszenia rozwoju młodej kadry, rektor prof. B. Kopyciński podjął energiczne starania i pozyskał znanych i cenionych profesorów z innych ośrodków naukowych. Ponadto sięgnął po wysokiej klasy specjalistów z przemysłu. Miało to kapitalne znaczenie w wyprowadzeniu Uczelni ze stanu stagnacji i zagrożenia. Uaktywniło to całą społeczność akademicką. W 1959 r. potwierdzone zostały prawa do nadawania stopni naukowych trzem Wydziałom PK. Rosnąca liczba przeprowadzonych przewodów doktorskich oraz habilitacyjnych na kolejnych wydziałach umożliwiła rozwiązać problemy kadrowe tj. obsadzenie stanowisk kierowników katedr. Rektor B. Kopyciński był inicjatorem i wielkim orędownikiem współpracy z przemysłem, także w rozwoju prac naukowo-badawczych. Dla wykonywania prac zleconych przez przemysł, z jego inicjatywy powołano Zespół Gospodarstw Pomocniczych

Katedra Budownictwa Żelbetowego kierowana przez rektora miała znaczący dorobek naukowo-badawczy i praktyczny wkład we wdrożenie m.in. metody wstępnie sprężonych konstrukcji do budownictwa oraz technologii próżniowania betonu. Zrealizowano wiele obiektów z ich zastosowaniem, a badania naukowe związane z problemami budowanych obiektów były podstawą do opracowania kilku doktoratów a nawet habilitacji. Prace naukowo-badawcze prezentowane były na konferencjach i sesjach naukowych m.in. jak konferencje naukowe odbywających się corocznie od 1959 r. w Krynicy. Prof. Bronisław Kopyciński wybrany został rektorem w okresie odwilży październikowej. Był osobą bezpartyjną, jednak kierownictwo polityczne kraju zaczęło kontrolować wszystkie przejawy

życia społecznego, gospodarczego. Dla stworzenia sobie sprzyjających warunków do aktywnego działania, wstąpił w 1958 r. do partii, nie z przekonania, ale z pobudek praktycznych. Do podjęcia tej decyzji zachęcał go m.in. Ojciec prof. Józef Maria Bocheński z Fryburga. Umożliwiło to prof. B. Kopycińskiemu wybór na następną kadencję rektorską i kontynuowanie rozpoczętej w pierwszej kadencji z dużym rozmachem reformy Politechniki Krakowskiej. Podkreśla się jednak, że wielokierunkowe działania w pierwszej kadencji zostało przyjęte z wielkim uznaniem i Senat Akademicki spontanicznie wybrał prof. B. Kopycińskiego na drugą kadencję. Również przy pełnym poparciu Senatorów dokonano wyboru Rektora PK na trzecią kadencję. Trwałym dorobkiem i niezwykle ważnym osiągnięciem rektora prof. B. Kopycińskiego było wyprowadzenie uczelni ze stanu stagnacji i zagrożenia jej egzystencji, poprzez utratę praw akademickich. Sprawowanie funkcji rektora przez trzy kadencje przyczyniło się do realizacji wielokierunkowych działań, co przyczyniło się do umocnienia pozycji naukowej Uczelni w środowisku krakowskim, ale też w kraju i zagranicą

Ważnym przedsięwzięciem organizacyjnym rektora było powołanie w 1964 r. Instytutu Budownictwa na prawach Wydziału Uczelni. Dla Instytutu został wybudowany nowy gmach. Była to pierwsza większa inwestycja uczelni. Dyrektorem nowoutworzonego Instytutu był jego inicjator prof. B. Kopyciński, po zakończeniu trzech kadencji rektorskich. Kompleksowa działalność naukowo-badawcza w specjalnościach budownictwa, tworzenie warunków rozwoju kadry naukowej były zadaniami Instytutu. Po reformie w 1970 r. Instytut wszedł w strukturę Wydziału Budownictwa Lądowego. Prof. B. Kopyciński w latach 1958 do 1973 był radnym w Radzie Narodowej miasta Krakowa. Sprawował tam funkcję przewodniczącego Komisji Architektury i Budownictwa, która opiniowała wszystkie miejskie sprawy z zakresu architektury i budownictwa. Był ekspertem w zakresie ratowania budynków, zwłaszcza zabytkowych. Krakowa. Od 1957 r. był członkiem Komitetu Inżynierii Lądowej, w którym powołano Sekcję Konstrukcji Betonowych. W roku 1966 jej przewodnictwo

powierzono prof. B. Kopycińskiemu, sprawował ją do 1980 r., kiedy przeszedł na emeryturę. W 1988 r. Senat Akademicki PK podjął uchwałę o nadaniu prof. B. Kopycińskiemu tytułu honorowego doktora honoris causa. Zmarł 22 listopada 2004. Spoczywa na cmentarzu Rakowickim Kw. XXII b.

Opracował zespół na podstawie pracy profesorów: Władysława Muszyńskiego i Kazimierza Flagi „Prof. zw. dr inż. Bronisław Kopyciński – rektor Politechniki Krakowskiej trzech kolejnych kadencji w latach 1956–1965.”

PROF. DR INŻ. KAZIMIERZ SOKALSKI (1909–1968) – Na zbliżającą się 55 rocznicę śmierci

Wspomnienie emerytowanego prof. Stefana Piechnika, Wydział Inżynierii Lądowej PK z 2017 r.

Prof. Kazimierz Sokalski – pierwsze i ostatnie, sprzed blisko 50. laty, moje z nim spotkanie. Kim był? Najkrócej.

W 1956 przyszedł do nas z Politechniki Wrocławskiej, aby objąć Katedrę Budowy Dróg i Ulic, która niedługo znajdzie się w czołówce polskich uczelni. W 1958 zostaje dziekanem WBL (dziś WIL), pozostawiając trwałą wkład w jego rozwój. Pod koniec pełnienia tej funkcji Wydział był już notowany wśród najlepszych w Polsce. Jego niezwykły talent organizacyjny został szybko zauważony w społeczności Uczelni i w 1965 zostaje rektorem PK. Niestety piastował to stanowisko tylko przez 3 lata. Piastował znakomicie!! Po raz pierwszy w uczelni został opracowany 10-letni perspektywiczny program rozwoju nauki, kształcenia i bazy materialnej. I konsekwentnie przez Niego i następców realizowany i zrealizowany. W czasie Jego kadencji rozpoczyna działalność Wydział Inżynierii i Technologii Chemicznej. Powstaje budynek Instytutu Materiałów i Konstrukcji Budowlanych. Tworzone są projekty rozbudowy Wydziałów Budownictwa Lądowego, Wodnego, Mechanicznego, Stołówki i Biblioteki Uczelnianej. Niestety realizacji tych ostatnich nie doczekał. Odszedł na zawsze. Zrealizowali je następcy. Miedzy innymi – prof. Jan Wątorski.

Moim zdaniem prof. Sokalski, obok prof. Kopycińskiego, był najlepszym Rektorem w czasie mojej ponad 50 – letniej pracy w PK.

Moje pierwsze bezpośrednie z Nim spotkanie W semestrze letnim 1962/63 rozpocząłem ponownie pracę w PK na stanowisku adiunkta w Katedrze Statyki Budowli i Wytrzymałości Materiałów WBL PK, po rocznej pracy, jako researworker w Royal Inst. of Technology, Stockholm, Dept of Strength of Materials. Rok później dostałem zaproszenie z Denmarks University of Technology, Department of Civil Engineering od Prof. Frithiofa Niordsona, z propozycją rocznej pracy w Danii w zespole badawczym reologii metali. Mając zgodę kierownika Katedry, poprosiłem Dziekana Sokalskiego o rozmowę w tej sprawie. Już nazajutrz rano mogłem zameldować się w Dziekanacie z prośbą o udzielenie mi rocznego urlopu. Rozmowa była dość długa i dla mnie zaskakująca. Dziekan od pierwszej chwili, pomimo – znacznej przecież – różnicy wieku i stanowisk stworzył koleżeńską atmosferę i okazał się doświadczonym, mądrym doradcą i nauczycielem – mentorem. Rozmawialiśmy o perspektywach i problemach w rozwoju Wydziału, w tym i kadrowych, a także o moich problemach w pracy i moich rodzinnych. Przedstawił mi rozsądną perspektywę mojego rozwoju naukowego i zaproponował wszelką możliwą pomoc w rozwiązaniu moich kłopotów, jaką może dysponować Dziekan, jeśli zgodzę się na rezygnację z kolejnego wyjazdu. Zrezygnowałem bez większego żalu, ale z ogromną radością żony i córki i z korzyścią dla bardzo młodej rodziny. Jak przyszłość pokazała nie były to Dziekana puste słowa w czasie tego pierwszego, bezpośredniego naszego spotkania o Jego, dla mnie, pomocy. Wiele innych spotkań moich, jako Prodziekana i Dziekana WBL z Rektorem prof. Sokalskim, równie mocno zapisały się w mojej pamięci, choć nie tak, jak

Moje ostatnie bezpośrednie z Nim spotkanie

20 marca 1968, w kolejny dzień strajku studenckiego, prof. Sokalski poprosił mnie do Rektoratu – byłem wówczas prodziekanem ds. studenckich na WBL. Rektor był bezpośrednio po spotkaniu z delegacją strajkujących studentów PK. Zapoznał mnie z jednym ustaleniem tego

spotkania: wieczorem odbędzie się w DA wiec, na który studenci zapraszają Rektora i na ich prośbę mnie (do dziś nie wiem, dlaczego mnie wybrali). Poprosił mnie o zgodę pójścia z nim. To był dramatyczny, sędzę, nie tylko dla mnie, wieczór. Za katedrą Rektor i ja, a przed nami, zabita sala. Nie było „wersalu”, wszyscy byliśmy na tym samym podeście „murarskiego rusztowania”. Rezultat wiecu był dla wszystkich kompromisowy, a najważniejsze ustalenie: jutro o 8:00 rano spotykamy się wszyscy na zajęciach. Niestety, prof. Sokalski zmarł w nocy – serce nie wytrzymało. Nie potrafiłem ukryć ogromnego wzruszenia, kiedy bardzo wczesnym rankiem powiadomiła mnie o tej tragedii Jego żona i kiedy o 8:00, na dużej sali WBL, musiałem ogłosić studentom ten smutny komunikat, rozpoczynając pierwszy po strajku kursowy wykład.

Wdzięczność

Nigdy nie miałem okazji, aby w spektakularny sposób odwdziżyć się prof. Sokalskiemu za jego przyjaźń do mnie. Niestety! Pozostała tylko wdzięczna pamięć. Niewielkim, bardzo niewielkim moim ukłonem nad Jego grobem, była moja praca przy ceremonii pogrzebu.

Prof. Wątorski, wówczas dziekan WBL, prosił mnie o opracowanie algorytmu pogrzebowego i dopilnowanie jego realizacji. Przy najwyższym możliwym zaangażowaniu pozostałego kierownictwa Uczelni i wszystkich Wydziałów oraz Administracji PK odbyło się na Uczelni, przy trumnie, godne pożegnanie, a dalej niezwykle liczny pochód, aż do złożenia trumny w Alei Zasłużonych na Cmentarzu Rakowickim Kw. LXVII zach. m.7.

Kraków. 01.11.2017

PROF. DR HAB. INŻ. ARCH. WIKTOR ZIN (1925–2007) – zmarł 15 lat temu

Profesor urodził się w Hrubieszowie 14 września 1925 roku w domu przy ulicy Kilińskiego. Jego dziadek i ojciec prowadzili pracownię malarsko pozłotniczą. Dziadek terminował w wielopokoleniowej pracowni, mistrzów Bilińskich wywodzącej się z malarni króla Stanisława

Augusta. W młodości Profesor bacznie obserwował wykonywane przez dziadka i ojca prace i był ich pojętym uczniem. W czasie okupacji w jego domu rodzinnym przebywało kilku profesorów – historyków sztuki i etnografów z uniwersytetu w Poznaniu, którzy w rozmowach dzielili się swą wiedzą. Wkrótce opracował album z rysunkami Hrubieszowa, za który marszałek Edward Rydz-Śmigły przyznał mu stypendium umożliwiające naukę w gimnazjum. Niewątpliwie ta szczególna atmosfera rodzinnego domu i Hrubieszowa wywarła wpływ na jego późniejsze losy. W roku 1946 Wiktor Zin przyjechał do Krakowa, gdzie rozpoczął studia na powstałym w roku 1945 Wydziale Architektury. Wydział ten, był wówczas jednym z nowo utworzonych Wydziałów Politechnicznych przy Akademii Górniczej. Do roku 1948 zajmował część pomieszczeń budynku nr 5 w Zamku Królewskim na Wawelu W swoich pamiętnikach Wiktor Zin w sposób szczególny wspominał ten czas. Obcowanie sam na sam z historią, przeszłością i pięknem zamku. (...) Wykłady ze znakomitymi profesorami jakimi byli między innymi: Adolf Szyszko-Bohusz i Witold Dalbor, sprawiły że później tak mocno ukochałem zabytki i historię – szkoda tylko, że przygoda na Wawelu trwała zaledwie jeden rok (...) Jako student pierwszego roku Wiktor Zin został asystentem profesora Witolda Dalbora. W tym czasie często bywał zapraszany do pracowni prof. Ludomira Sleńdzińskiego z którym zaczął współpracować. Wykonywał wówczas również na zamówienia, wiele rysunków: pejzaży, portretów, detali architektonicznych (nie było wówczas stypendiów, pomoc z domu dostawał skromną, więc żeby przeżyć musiał dorabiać.) W tym czasie powstały ilustracje do atlasu anatomii, słynny zielnik oraz ilustracje i opisy detali odzyskanego ołtarza Wita Stwosza. Profesor tak wspomina ten okres: (...) w mojej artystycznej drodze – bo przecież architektura też jest zajęciem artystycznym – malarstwo odgrywało niepoślednią rolę. Ono bratało się z architekturą. I to od samego początku, kiedy miałem honor i radość spotkać się z Ludomirem Sleńdzińskim, prodziekanem Wydziału Architektury (...). O swoich studenckich czasach Profesor opowiadał dużo. Często cytował mi maksymę wygłoszoną przez L. Sleńdzińskiego, która utrwaliła się w jego pamięci,

że jeśli chce się osiąść doskonałość warsztatu rysunkowego czy malarskiego, to należy pamiętać, że natura ma zawsze rację. Stąd też trzeba rysować pejzaż, martwą naturę, modela, korzystając z przestrzennego wzoru. Wiktor Zin ukończył studia w 1950 roku. Jego kariera naukowa związana była ściśle z krakowskim Wydziałem Architektury. Już w roku 1952 na podstawie dysertacji na temat atyki polskiej uzyskał stopień naukowy doktora z wyróżnieniem, a po kilku latach doktora habilitowanego. W roku 1967 Wiktor Zin otrzymał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego, a w czerwcu 1979 roku profesora zwyczajnego. Od roku 1954 kierował katedrą Historii Architektury Polskiej. W roku 1970 na Politechnice Krakowskiej została wprowadzona nowa struktura organizacyjna, zlikwidowano dotychczasowe katedry i wprowadzono instytuty. Dyrektorem Instytutu Historii Architektury i Konserwacji Zabytków został Profesor. Funkcję tę pełnił do czasu przejścia na emeryturę. W latach 1962–1964 oraz 1971–1978 był dziekanem Wydziału Architektury. Poza prestiżowymi funkcjami związanymi bezpośrednio z dydaktyką czy nauką, takimi jak udział w pracach Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej, pełnił także odpowiedzialne funkcje administracyjne. Był między innymi Głównym Architektem Krakowa, Przewodniczącym Krakowskiej Komisji Konserwatorskiej, Prezesem Towarzystwa Miłośników Historii Krakowa, Generalnym Konserwatorem Zabytków w randze Wiceministra Kultury i Sztuki, Przewodniczącym Międzyresortowej Komisji od spraw Rewaloryzacji Zabytkowych Zespołów Miejskich. Poza tym prowadził wykłady na wielu zagranicznych uczelniach, m.in. w Stanach Zjednoczonych, Meksyku, Ekwadorze, Jugosławii i na Węgrzech. Był członkiem Rady Stowarzyszenia Architektów Polskich oraz członkiem Meksykańskiej Akademii Nauk, laureatem Nagrody von Herdera, honorowym obywatelem miasta Quito, stolicy Ekwadoru. Otrzymał doktoraty honoris causa Politechniki Krakowskiej oraz Uniwersytetu Technicznego w Budapeszcie.

Praca naukowa sprowadzona do setek publikacji książek nie oddaje w pełni jego zaangażowania i gigantycznego wysiłku włożonego w badania nad historią architektury polskiej. Niejednokrotnie, dokonania Profesora i zespołów

przezeń kierowanych korygowały dotychczasową wiedzę, na temat m.in. początków istnienia Krakowa i rozstawiały tutejsze środowisko naukowe w Polsce i za granicą – w tym w Stanach Zjednoczonych i Japonii.

Profesor był również inspiratorem kompleksowych działań konserwatorskich na rzecz ratowania zagrożonych miast, takich jak Zamość, Chełm, Opatów, Jarosław. Jako Generalny Konserwator Zabytków uratował od zagłady Panoramę Raclawicką przed podzieleniem jej na mniejsze części. Przyczynił się do wznowienia działalności przedwojennego Towarzystwa Opieki nad Zabytkami, urzeczywistnił postulat Stowarzyszenia Architektów Polskich dotyczący nadania statusu „architekta – twórcy”, spowodował powołanie Społecznego Komitetu Odnowy Zabytków Krakowa oraz zatwierdził wzniesienie pomnika Trzech Krzyży w Gdańsku, co nie pozostało bez wpływu na jego dalszą karierę w Ministerstwie Kultury i Sztuki. Wyteżona praca projektowa przyniosła Profesorowi wiele realizacji na terenie całej Polski i poza jej granicami. Był autorem licznych projektów konserwatorskich. Jako przykład realizacji krakowskich można wymienić np. przebudowę Rynku Głównego w końcu lat 60 XX w., rewaloryzację Wieży Ratuszowej, atyki Bonerowskiej, kościołów św. Wojciecha i św. Salwatora, kaplicy Myszkowskich, odbudowę Pomnika Grunwaldzkiego. Z projektów wykonanych dla klasztoru na Jasnej Górze, zrealizowano przebudowę prospektu organowego w Kaplicy Matki Bożej, Bramę Jana Pawła II oraz założenie urbanistyczne placu przy Domu Pielgrzyma. Nie można pominąć jego spotkań z teatrem. Kierował bowiem pracami scenograficznymi do wielu przedstawień operowych we Wrocławiu, Warszawie, Łodzi, Gdańsku, a nawet Tokio. Spotkanie z muzyką nie było przypadkowe, fascynował się nią bowiem od dzieciństwa. Opowieści ilustrowane szybkimi szkicami były dziedziną aktywności prof. Wiktora Zina z pewnością najbardziej znaną, bo przez prawie 30 lat pojawiającą się w telewizji w programach „Piórkiem i węglem”. Kolejne cykle telewizyjne to: „Klub pod smokiem”, „Spotkania z zabytkami”, „Być tutaj”, „Nad Niemnem i Prypecią”, „Sztuka patrzenia”, „Opowieści

domu rodzinnego”, „Tajemnice miejsc znanych”, „Wieczór z dziennikiem”, podczas których to programów wykonując rysunki, zbierał fundusze na budowę szpitala – pomnika Centrum Zdrowia Matki Polki. Wydobywanie piękna ukrytego w starych budowlach, rozpadających się chałupach, polskich krajobrazach, a także przybliżanie obrazów świata, z najpiękniejszych architektonicznie i pejzażowo miejsc, było specjalnością Profesora. Przekładał na język zrozumiały i dostępny naukowe wnioski i syntetyczne uogólnienia ze sfery sztuki, filozofii, archeologii, muzyki, budownictwa, a nade wszystko z zakresu ochrony dóbr kultury. Kreował bardzo złudne wrażenie, że wszystkie te zagadnienia, tak samo jak rysowanie, są w zasięgu poznania przeciętnego człowieka, a sięgnięcie po nie jest całkiem łatwe. Wszak przed kamerami Profesor wykonał około 30 tysięcy rysunków. Dostrzegał również zagrożenia współczesności. Kierował uwagę społeczeństwa na dewastację otaczającego nas świata. Po przejściu na emeryturę nadal wykładał na Politechnice Krakowskiej, Akademii Górniczo-Hutniczej, w Wyższej Szkole Handlowej w Krakowie, Europejskiej Akademii Sztuk w Warszawie, gdzie pełnił funkcję prorektora oraz w Wyższej Szkole Informatyki i Zarządzania w Rzeszowie, gdzie był Kierownikiem Katedry Humanizacji Biznesu. Profesor Wiktor Zin zmarł 17 maja 2007 r. w Rzeszowie w wieku 81 lat. Został pochowany na Cmentarzu Rakowickim Kw. Y.

Powyższy tekst jest skróconą wersją artykułu prof. Andrzeja Białkiewicza zamieszczonego w „Naszej Politechnice” nr 5/2017. Wykorzystano za zgodą Autora.

DR INŻ. WŁADYSŁAWA MARIA FRANCUZ Prof. oświaty (1945–2017) 5-ta rocznica śmierci.

Minęło właśnie pięć lat kiedy w sierpniu 2017 odszedł znakomity wychowawca wielu pokoleń młodzieży. Z Uczelnią związana była od 1962 roku, kiedy to rozpoczęła studia na Wydziale Budownictwa Lądowego PK. Po ich ukończeniu była nauczycielem przedmiotów zawodowych w Zespole Szkół Budowlanych nr 1 w Krakowie. W latach 1969–1990 nauczała

przedmiotów zawodowych. Przez 25 lat pełniła funkcję dyrektora Centrum Pedagogiki i Psychologii PK, będąc równocześnie nauczycielem akademickim w systemie doskonalenia nauczycieli szkolnictwa zawodowego. Wspierała również działalność artystyczną na Uczelni. Pod Jej skrzydłami funkcjonowały: Akademicki Chór PK „Cantata” i Krakowska Orkiestra Staromiejska. Dbała o rozwój naukowy i zawodowy swoich współpracowników. W wieku 14 lat wstąpiła do Związku Harcerstwa Polskiego, zdobywając wszystkie stopnie harcerskie i instruktorskie. Pełniła wiele ważnych funkcji m.in. Zastępcy Komendanta Chorągwiej Szkoły Instruktorów. Mówiła: nadal są dla mnie ważne słowa przyrzeczenia i słowa prawa harcerskiego. Lubię i cenię powiedzenie: „Jak harcerzem – to na zawsze”. W całym Krakowie znana była jako „Druhá Francuz”. W ramach działalności harcerskiej założyła Zespół Pieśni i Tańca „Małe Słowianki”. Z ogromnym zaangażowaniem kierowała nim przez 42 lata. Za miłość i serce dla dzieci otrzymała w 1986 roku, na wniosek podopiecznych „Order Uśmiechu”.

W październiku 2010 roku z inicjatywy JM Rektora PK prof. dr hab. inż. Kazimierza Furtaka podjęta się utworzenia UTW PK. Przez 7 lat koordynowała działalność niemal 300-osobowej grupy seniorów. Wspaniała organizacja, bardzo dobry program zapewniły Uniwersytetowi wielką popularność. Swoją osobowością wpływała na integrowanie się seniorów poprzez poparcie wielu ich inicjatyw. Jej działalność dydaktyczna i wychowawcza została doceniona w 2010 roku, kiedy to otrzymała honorowy tytuł „Profesora Oświaty” nadany przez Ministra Edukacji Narodowej. Całe życie służyła innym. W latach 2014–2016 była członkinią Krakowskiej Rady Seniorów.

Nie sposób również wymienić wszystkich zasług i odznaczeń, które otrzymała doktor Maria Władysława Francuz. Władze Miasta Krakowa doceniając Jej działalność przyznały w roku 2009 Medal „Amicus Hominum” w kategorii Edukacja i Wychowanie, a w 2010 r. medal „Honoris Gratia”. Dwukrotnie w latach 2000 i 2016 została wybrana w plebiscycie „Gazety Krakowskiej” Człowiekiem Roku. Za zasługi dla miasta Krakowa otrzymała

tytuł „Krakowianka Roku 2015”. W roku 2017 uhonorowano Ją najwyższym odznaczeniem Stowarzyszenia Przyjaciół Harcerstwa – tytułem Kawalera Stowarzyszenia Przyjaciół Harcerstwa – za wybitne zasługi dla Związku Harcerstwa Polskiego. Była z tego tytułu bardzo dumna. Wśród wielu odznaczeń były także: Złoty Krzyż Zasługi otrzymany w 1988r, Medal KEN (1981r.), Złoty Krzyż Zasługi dla ZHP (1985r.), Honorowa Odznaka PK (1996 r.) Złota Odznaka PK (2002 r.) Ponadto otrzymała odznakę „Przyjaciel Dziecka”, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski w 2002 r. , Medal 100 lecia – ZHP, Złoty Medal Chorągwi ZHP w Krakowie, Medal 70-lecia Politechniki Krakowskiej i wiele nagród MEN, Rektora PK, Kuratora Oświaty i Wychowania, Prezydenta Miasta i Dyrektora Centrum Młodzieży.

Odeszła Wielka Osobowość. Za szybko Odeszła – Wieloletnia Dyrektor Centrum

Pedagogiki i Psychologii Politechniki Krakowskiej, mgr inż. budownictwa, dr nauk humanistycznych Uniwersytetu Jagiellońskiego, profesor oświaty, nauczyciel akademicki, dydaktyk, pedagog, harcerka, założycielka Zespołu Pieśni i Tańca „Małe Słowianki”, koordynator Uniwersytetu Trzeciego Wieku Politechniki Krakowskiej, autorka ponad 140 publikacji, urodzony manager, dla którego nie było rzeczy niemożliwych.

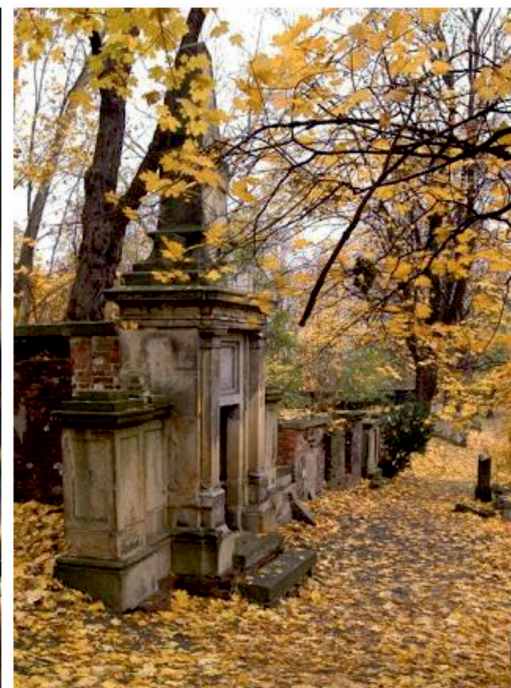
Była osobą wyjątkową, niezwykle ciepłą, serdeczną, życzliwą. W każdym gronie podczas wykładu, czy też spotkania potrafiła stworzyć niepowtarzalną atmosferę.

W naszych senioralnych sercach taką Ją zapamiętamy.

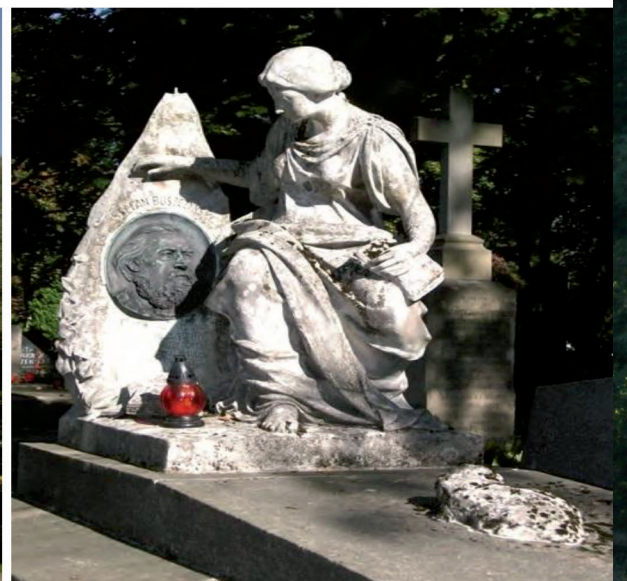
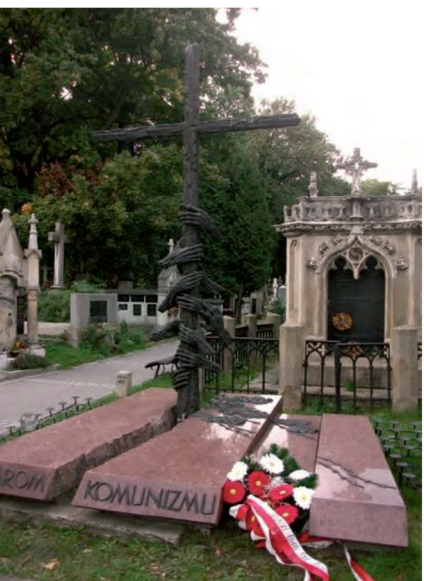
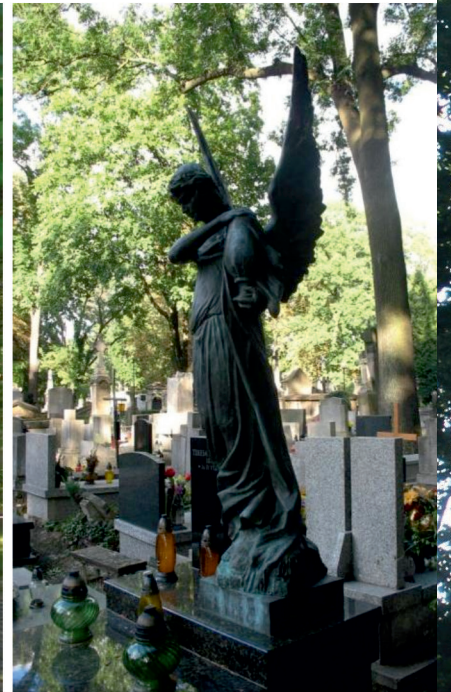
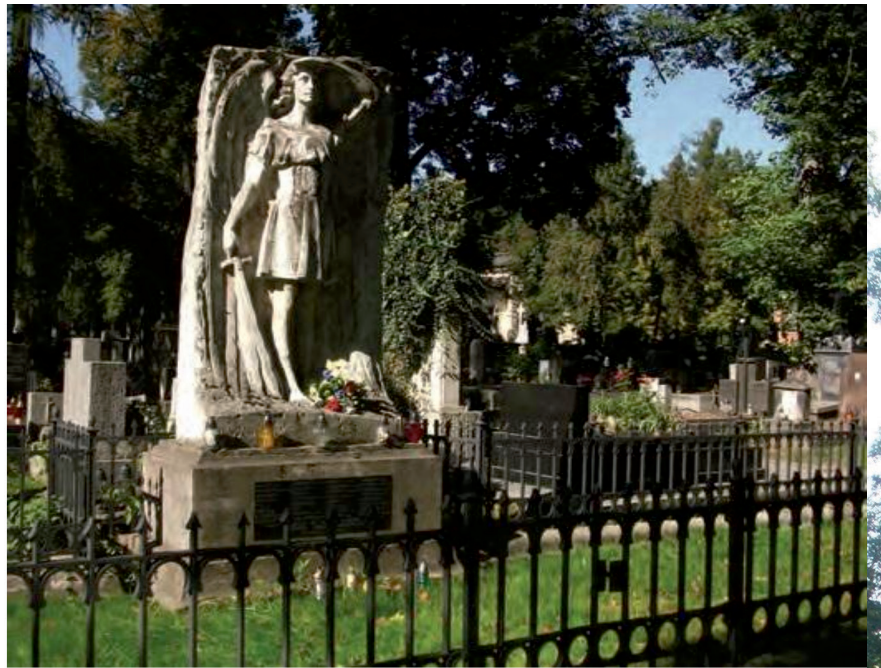
Teresa Baszak Filipczuk – Przewodnicząca Rady Programowej UTW PK

*Nie umiera ten,
kto trwa w pamięci żywych*

ksiądz Jan Twardowski

Cmentarz Salwatorski i Podgórski

Cmentarz Rakowicki